

Isten, te és én

Az ókatolikus hitről gyerekeknek

Ókatolikus Kiadó

Széles Elréd OPR

Isten, te és én – Az ókatolikus hitről gyerekeknek ©

Az illusztrációkat Kovács Sándor készítette. ©

Ókatolikus Kiadó, 2023 ©

Korrektúra: Kovács Viktória

Felelős kiadó: Kovács Péter

ISBN 978-615-01-8725-9

Ingyenes, elektronikus lelkeségi kiadvány

Minden jog fenntartva. A mű egészének vagy részeinek másolása, sokszorosítása, bármilyen jellegű felhasználása, vagy adattároló rendszerben történő tárolása a szerzők előzetes írásbeli engedélyéhez kötött.

Isten, te és én

Az ókatolikus hitről gyerekeknek

Bevallom, már nem emlékszem tisztán, hogyan is kezdődött a barátságunk. Öregszem, ezért sok minden nem jut eszembe, ami pedig jó lenne, ha eszembe jutna, de az öregek már csak ilyenek. Majd te kiegészíted, ha valamire rosszul emlékeznék, jó? Segítünk egymáson, ahogy tudunk. Ilyenek a barátok.

Tavasza volt, ragyogó, kellemesen meleg tavasz. Hosszú sétákat szoktam tenni egy nagy, kerek, virágokkal borított mezőn. Már jó ideje erre járok, nagyon szeretem ezt a helyet. Az előző héten sok eső esett, ezért a növények hirtelen növésnek indultak, és úgy megugrottak, mintha valami láthatatlan zsinóron húznák őket az ég felé. Itt-ott derékig, vagy a mellkasomig ért a dús fű. Jó erre sétálni, mert semmi sem zavarja a természet csendjét, nem hallatszik ide a város zaja se, mert tele van döngicsélő méhecskékkal, amik serényen szállnak virágról-virágra, s ezen a mezőn úgy érzem, hogy abban a békességben ücsöröghetek és gondolkodhatom, amire egész életemben vágytam, s amit mindig a legjobban szerettem csinálni. Csupán ott lenni a természetben és csöndben figyelni, nézelődni, nyitott szemmel és szívvel jelen lenni.

A mezőt erdő öleli körbe, szép, járatlan, öreg erdő, mindenféle fával. Nem sokan vetődnek errefelé, én legalábbis még soha nem találkoztam erre senkivel. Ez még különlegesebbé teszi számomra ezt a helyet, kicsit olyan, mint egy titkos búvóhely, amit rajtam kívül senki sem ismer.

Ennek a kerek, nagy mezőnek a közepén egy hatalmas, talán több száz éves tölgyfa áll. Más fa nincs a mezőn, se bokor, egyedül ez az ágas-bogas, göcsörtös, vénségesen vén, de nagyon is élő, óriási tölgyfa.

A koronájában, messze fenn madarak fészkelnek, s a fa körüli nyomokból látni lehet, hogy egy mohó mókus is lakik valamelyik odvában. Egyszer még huhogást is hallottam, tehát bagoly is van a környéken. Ennek a fának az egyik óriási ága, biztosan egy nagy viharban leszakadt, s pont úgy esett a földre, hogy pad gya-

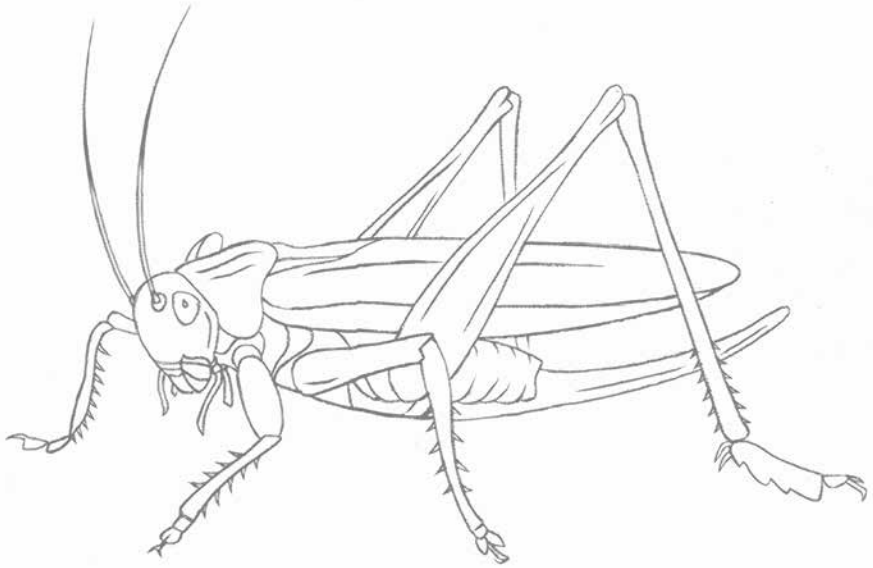
nánt is szolgálhat, amire egész kényelmesen le lehet telepedni a tölgy árnyékában. Ezen a faágon szoktam ücsörögni, itt imádkozom vagy gondolkodom, miközben a rovarokat, a madarakat vagy csak a felhőket figyelem.

Azon a kellemes tavaszi kora estén is ezen az alkalmatosságon kerestem védelmet a napfény elől. Elég kopasz a fejem teteje, érzékeny a napra, ezért behúzódtam az árnyékba.

És akkor egyszer csak ott voltál te. Nem tudom, honnan csöppentél oda, de azt vettem észre, hogy a magas fű mozgott, zizgett, erre-arra hajladozott, mint-ha egy mezei nyúl cikázna benne, majd váratlanul kibukkant belőle a te okos, szép fejed.

Nem vettél észre. Egy kövér szöcskét kergettél, próbáltad utolérni és megfogni. Mind-

untalan az ugráló szöcske után kapdostál a két kezeddél, és közben hangosan kacagtál. Amennyire láttam, nem is igazán akartad megfogni, csak mulattatott ez a kergetőzés, a szöcskének pedig nem került túl nagy erőfeszítésbe el-elugrani előled. Az volt a benyomásom, hogy mindketten élvezitek ezt a játékot. Ez a szöcske úgy számította ki az ugrásait, hogy mindig amikor már majdnem megfogtad, akkor rugaszkodott el, egészen váratlan irányokba. Jó darabig nem vetted észre, hogy én is ott vagyok, annyira el voltál foglalva a szöcskével. Elszaladtál előttem, követve a szöcske kiszámíthatatlan, cikcakkos ugrálását. Eltűntetek a fa mögött, aztán újra

előbukkantatok, mintha a szöcske direkt a fát ugrálta volna körbe. A kacagásodat visszhangozta a mező és a környező erdő, s az egész csoda mulatságos volt.

Aztán egyszer csak hopp... a szöcske mellém huppant a fatörzsre, és te ott álltál előttem, kifulladásra, lihegve, kipirult orcával, kapkodva a levegőt, és homlokodra tapadt hajad alól csodálkozva néztél rám.

Talán azt hitted, a szöcske öreg és kopasz szerzetessé változott. Egy darabig csak néztük egymást. A szöcske elunt a fogócskát, elugrott, de most már nem törődött velem, hanem óvatosan mellém telepedtél a fatörzsre, hol rám nézve, hol a mezőt kémelve, s illedelmesen köszöntél.

– Szervusz. – aztán tovább ziháltál, míg kifújta magad.

– Szervusz. – viszonzoz-

tam én is illedelmesen.

Kis ideig még fújtattál, aztán csak ültünk és néztük, hogy köszönt ránk az este. A nap színe meleg sárgából lassan narancs színre változott, ereszkedni kezdett az erdő teteje felé, s a virágokba zárt illatok egyszerre kiszabadultak az alkonyi hűvösben, pazar illatba borítva az egész mezőt. A kabócák megszólaltak, és az egyre hangosabb ciripelés jelezte, hogy lassan a mai nap is a végéhez közeledik, hamarosan alkonyul. Mi pedig csak ültünk az ágon, és gyönyörködtünk az este szépségében.

Valahogy így kezdődött. Azóta rendszeresen találkozunk itt a tölgyfa alatt, és sokat beszélgetünk. Barátok lettünk, és te elkezdted kérdezni engem, én pedig elkezdtem neked elmesélni mindazt, ami szerintem a legfontosabb az életben, de legalábbis ami nekem a legfontosabb.

1.

– Egyszer voltál, hol nem voltál Te. Megszületél. Érdekel honnan jöttél és ki vagy? Elmesélem neked.

– Persze, hogy érdekel! – kapsz mohón a lehetőség után. Én pedig mesélek.

– Édesanyád és édesapád megismerkedett, és nagyon megszerették egymást. Te Isten szeretetéből és az ő szeretetükből születél.

– Na, jó – mondod te –, de ők hogyan lettek?

– Ők is Isten és a szüleik, a te nagyszüleid szeretetéből születtek.

– Várj csak, – szólsz te újra – akkor mindenki a szülei szeretetéből született?

– Igen. Mindenki. A nagyszüleid a dédszüleid szeretetéből születtek, ők az üknagyszüleid szeretetéből, azok pedig a szépszüleid szeretetéből, és így tovább a kezdetekig.

– Volt egy kezdet? Amikor minden elkezdődött? – kérdezed te, csodálkozva.

– Mindennek volt kezdete. Ha visszafelé követjük ezt a szeretetet, akkor eljutunk addig, amikor még semmi nem volt, csak egyetlen szeretet létezett. Még emberek sem voltak, sőt, még a világ sem létezett, ez a mező sem. Akkoriban még csak Isten volt, aki saját szeretetéből megteremtette a világot és az embert. Ő az

egyetlen, akinek nem volt kezdete. Ő a szeretet és az élet Istene.

Tehát a mi történetünk valójában így kezdődik: egyszer volt, hol nem volt, mindig volt az Isten. Isten pedig anyaggá formálta a saját szeretetét; estét és nappalt, szárazföldet és eget, vizeket alkotott, növényeket és állatokat teremtett, végül pedig megalkotta az embert. Az ember pedig megtanulta Isten szeretetét, és segít Istennek abban, hogy ezt a szeretetet megtartsuk a világban és a mi életünkben.

– Azt akarod mondani, azért születtem, hogy én is szeressek? – kérdezed te csodálkozva.

– Pontosan! – válaszolom én. – Amikor a szüleid szeretnek téged, az ő szeretetükben benne van Isten szeretete, hiszen ők is Istentől tanulták meg, hogyan szeressenek téged. Neked is ez a feladatod egész életedre: hogy megtanuld Isten szeretetét, és továbbadd másoknak, hogy boldogok lehessenek.

Jó lenne tovább beszélgetni, de az alkony megint csak estbe fordul, neked pedig haza kell menned, mert holnap reggel iskola van. Megbeszéljük, hogy másnap délután folytatjuk. Jó hely ez a tölgyfa. Árnyék is van, szép kilátás is van, és elég kényelmes ahhoz, hogy az ember hosszabban elücsörögjön. A tavasz pedig leírhatatlanul szép.

2.

– Szervusz. Örülök, hogy újra itt vagy. – mondom, és látom, hogy a szemedben kíváncsi fény csillog.

– Szervusz, – hadarod te, és már kérdezel is. – Gondolkodtam azon, amit Istenről meséltél. Mondd csak, ha minden és mindenki Isten szeretetéből lett, akkor mindenki Istenhez tartozik, és mivel én is Isten szeretetéből lettem, akkor mindenki a testvérem?

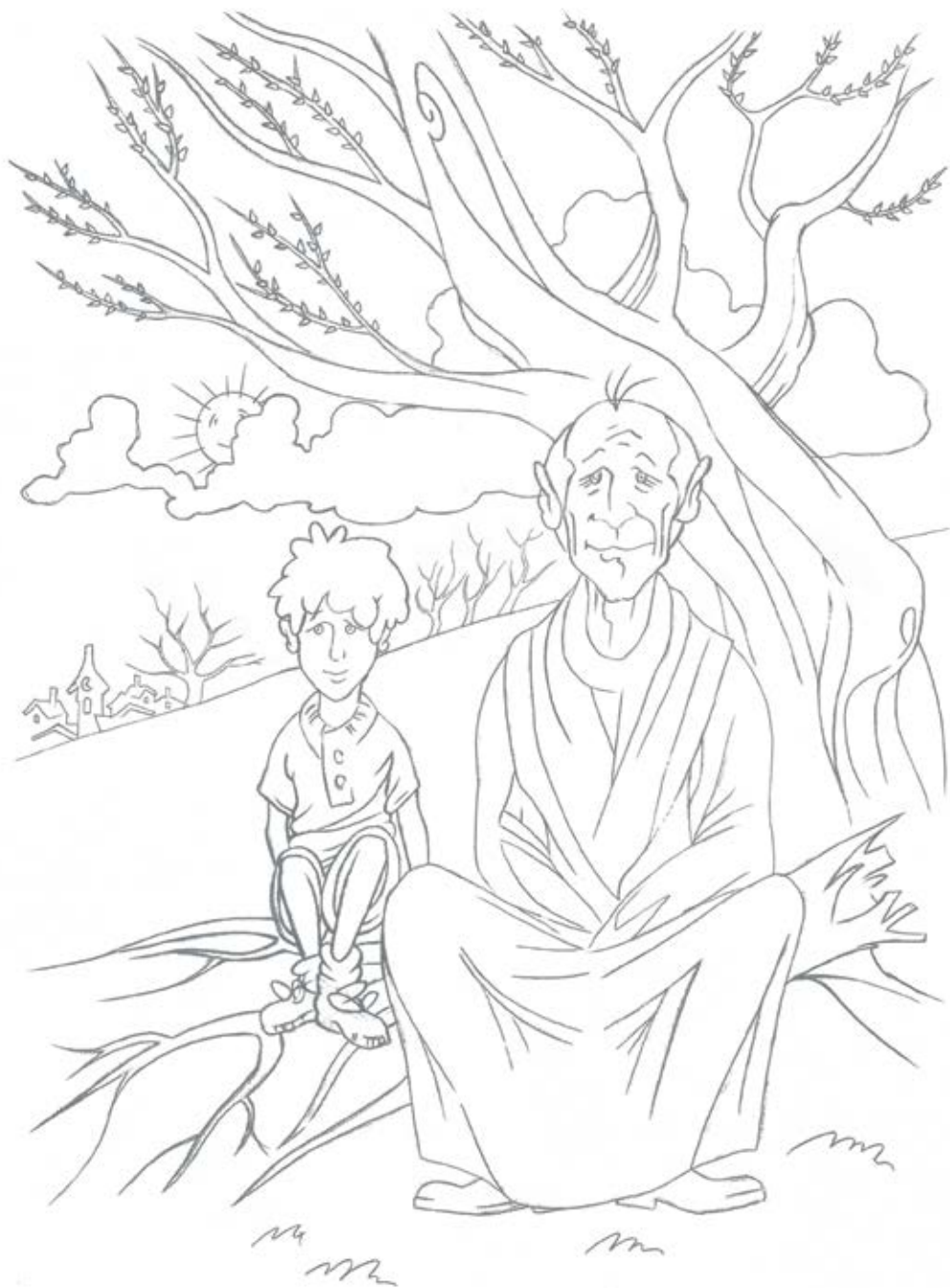
– Milyen okos vagy! – mondom én. – Így van, minden ember a testvéred.

Látom, hogy hirtelen elkomorul az arcod, mint amikor egy esőfelhő úszik a tiszta, kék nyári égre, és dacosan megfeszül a szád. Szinte szemrehányóan mondod.

– Nem mondasz igazat. Ha mindenki a testvérem lenne, akkor a gyerekek soha nem bántanák egymást, és mindig szeretetben élnénk, de nem így van!

– Igazad van, – válaszolom – sokan vannak, akik nem viselkednek testvérként, de ez azért van, mert ők azt gondolják, hogy a saját akaratukat kell követniük, és nem kell szeretniük másokat.

– Ez hogyan lehet? – kérdezed csodálkozó szemekkel.

– Úgy, – válaszolom – hogy a szeretet csak akkor az igazi, ha nem vár viszonzást, ha nem akar kapni, csak adni. Mi, ókatolikusok azért szeretünk, mert mi is Isten szeretetéből élünk. Nem baj, ha mások nem szeretnek viszont, az sem baj, ha esetleg bántanak. Mi akkor is igyekszünk mindenkit szeretni, mert így tudjuk ezeknek az embereknek megmutatni Isten szeretetét. Sokan azt hiszik, hogy akkor lesznek boldogok, ha őket szeretik, pedig pont fordítva van, akkor leszünk igazán boldogok, ha mi tudunk másokat szeretni.

– Annyi szeretetet kapunk Istentől, hogy akkor is marad, ha mások nem adnak? – kérded te, s a csodálkozástól nyitva marad a szád.

– Igen, képzeld, Isten szeretete kifogyhatatlan, és ebből a végtelen szeretetből mi is tudunk másoknak adni. Soha nem fogy ki.

– Jó, de amikor engem bánt valaki? Akkor hol van az a kifogyhatatlan szeretet?

– Amikor téged bánt valaki, az azért van, mert vagy nem ismeri Isten szeretetét, vagy megfélekezett róla. Te viszont akkor is szeretted azt, aki téged bánt. Mégpedig úgy, hogy nem haragszol rá azért, mert bántott téged.

– Pedig fájdalmat okoz nekem! – mondod, és eszedbe jut mindaz a rossz, amit az iskolában átéltél, amikor az osztálytársaid nem voltak jó

fejek veled. Nem valami kellemes erre gondolni, de te szembenézel a kellemetlen dolgokkal is.

– Tudod, a saját boldogságunkhoz az is kell, hogy ne legyen bennünk harag. A harag és a sértődés megeszi, elfogyasztja a boldogságunkat. Ahhoz, hogy mindig jól érezd magad, fontos, hogy ne haragudj azokra, akik bántottak téged.

– Azt hogyan kell csinálni? – kérded érdeklődve.

– Úgy, hogy elfogadod azokat a dolgokat, amik megestek veled, és addig igyekszel ezen, amíg már nem lesz rossz érzésed. Megpróbálsz megértéssel és szeretettel gondolni arra, aki téged bántott. Ha így foglalkozol a kellemetlen emlékekkel, előbb-utóbb feloldódnak és eltűnik belőlük az, ami fájdalmas és rossz, csak maga az emlék marad, és már nem lesz kellemetlen, amikor eszedbe jut.

– Figyelj, te honnan tudod ezeket? – kérdezel, és megint látom a szemedben azt a kíváncsi fényt, amit korábban.

– Legközelebb azt is elmesélem neked. Addig próbáld meg nem haragudni azokra, akik nem szeretnek téged vagy nem kedvesek veled.

3.

– Szia! – kiáltod felém már messziről, és ide-futsz hozzám. A tölgyfa lombjain úgy tör át a fény, hogy néhány fénypamacs épp megvilágítja az arcodat. Csillog a szemed és úgy nézel rám, mint aki egyszerre szeretné feltenni a világ összes kérdését.

– Mesélj, kérlek, mesélj már! – hadarod, mint aki valami hatalmas titokra akar mihamarabb fényt deríteni, s tudja, már csak pillanatok választják el attól, hogy végre megtudja, amit már oly régen szeretett volna. Úgy nézel rám, mint egy tudós a felfedezés előtti titokzatosan feszült pillanatban.

– Szervusz, mit meséljek? – kérdezlek mosolyogva. Ismerem ezt a mohóságot, amivel egykor én is szerettem volna megtudni az élet nagy kérdéseire a nagy és titkos válaszokat.

– Meséld el, – mondod – hogy honnan tudsz ennyi mindent? Ki tanította neked?

– Jaj, dehogy tudok én mindent! – szabadkozom – Alig tudok valamicskét, azt viszont elmesélem neked, ki az, aki mindent tud.

– Mondd már! Mondd már! – türelmetlenkedsz, én pedig mesélni kezdek.

– Egyszer volt, hol nem... – de te nem hagyod, hogy befejezzem.

– Mondd már mi volt egyszer!

– Az volt egyszer, hogy Isten elküldte az embereknek a Fiát.

– Micsoda? Istennek van egy fffiiiaaa? – kérdezel hitetlenkedve, és úgy elnyújtva a szót, mintha legalábbis azt mondtam volna, hogy Istennek van egy beszélő hörcsöge. – Hogyhogy fia? Miféle fia, olyan ember, mint én?

– Hasonló, de azért nem egészen olyan. Ez egy hosszú történet, majd máskor elmondom. A lényeg az, hogy Isten elküldte az embereknek a Fiát, hogy megtanítsa őket arra, hogyan szeressenek és hogyan legyenek boldogok.

Csalódottságot látok az arcodon. Talán arra számítottál, hogy valami varázsló vagy szuperhős lesz az a mindentudó, aki megtanítsa az emberiségnek a szeretetet, de az biztos, hogy valami kalandosabbat képzeltél el.

– Na, és megtanította nekik?

– Tulajdonképpen igen, csak az volt a gond, hogy kevesen voltak rá kíváncsiak.

– Az hogyan lehetséges? – ráncolod össze a homlokod – Azt mondtad, Isten mindent megtehet. Megtehetete volna, hogy mindenkit érdekeljen az ő szeretete.

– Ebben igazad van, megtehetete volna, de figyelj csak ide! Mondjuk, barátkozni szeretnél valakivel az osztályból. Mit szeretnél, hogy

azért barátkozzon veled, mert kíváncsi rád vagy mert te úgy akarod?

– Azért barátkozzon velem, mert kíváncsi rám.

– No, látod, Isten ugyanígy volt ezzel. Azt szerette volna, ha a Fiát azért szeretik, mert kíváncsiak rá, nem pedig azért, mert ő úgy intézi a dolgokat.

– Vagyis Isten megparancsolhatta volna, hogy szeressék az emberek a Fiát, de ő azt akarta, hogy maguktól szeressék?

– Pontosan így volt! Amúgy nem is nagyon lehet parancsra szeretni, mert az már nem szeretet, csak engedelmesség.

– Jó, jó, értem. – mondod, és rám hunyorítasz, mert valami igazán fontos jutott eszedbe és meg akarod kérdezni. Megnyalod a szád szélét, jelentőségteljesen nagy levegőt veszel, és lassan, mint aki minden titkok titka után kérdez, óvatosan formálsz a szavakat.

– Hogy hívják ezt a Fiút?

– Jézus.

4.

– Jézus biztosan egészen más volt, mint én. – mondod, és ismét enyhe csalódottságot látok rajtad. Hallottad már az Ő nevét, láttál is mindenféle képeket az interneten, könyvekben, itt-ott.

– Miért? – kérdezlek.

– Azért, mert a Jézus nem olyan név, mint a miénk. Azt, hogy Kati, Ági, Jancsi vagy Zoli, azt értem, de a Jézust nem értem... Miféle név ez?

– Jézus egy távoli vidéken született, Keleten, és arrafelé pont olyan jól értették a nevét, ahogy te érted a felénk szokásos neveket. A Jézus nem volt ritka név. Amikor felnőtt, maga köré gyűjtötte azokat, akiknek átadta a szeretet tanítását, csodákat tett és meggyógyította a betegeket. Képzeld, még halottakat is fel tudott támasztani.

– Azt hogy csinálta? – döbbsz meg.

– Nem csinálta, – nevetek – hanem ő egyszerre volt ember, úgy ahogy mi, és egyszerre volt Isten. Mivel pedig Isten a szeretet és az élet istene, ezért Jézus is ura volt az életnek és a halálnak.

– Erre is megtanította a diákjait? – Most felkacagok, te pedig azt hiszed, hogy rajtad neve-

tek. Muszáj mentegetőznöm, mert nem akarlak megbántani.

– Ne haragudj, nem nevetlek ki, csak vicces, amit kérdeztél. Jézusnak tanítványai voltak, de nem diákoknak, hanem apostoloknak nevezük őket.

– Minek nevezzük? Már megint egy nehéz név.

– Ne haragudj. Az apostol azt jelenti, küldött. Valaki, akit elküldenek.

– Amikor apukám haragszik rám és elküld a szobámba, akkor én is apostol vagyok?

– Nem egészen, az apostolnak mindig pontos feladata van, amit teljesítenie kell.

– Jézus apostolainak mi volt a feladatuk?

– Az, hogy folytassák azt, amit Jézus csinált és tanított nekik.

– Hogyhogy folytassák? Miért kellett folytatni, Jézussal mi lett?

– Ez... ez egy kicsit szomorú történet, de a vége majd jó lesz. Az a helyzet, hogy Jézust nem szerette mindenki, sokan bántották, végül megölték. Viszont három nap múlva feltámadt a halálból.

– Miért bántották? Miért ölték meg, ha a szeretetet tanította? – most az én arcomon fut át egy árnyék, mert nem szeretnék elszomorítani, pedig a világ tele van olyan emberekkel, akik ha szeretetet kapnak, azt bántással viszo-

nozzák, sajnálom, hogy ilyesmiről is beszélnem kell neked.

– Látod, ez megint olyan dolog, mint amit az iskolában láatsz. Hiába vagy szeretettel mások felé, ők sokszor nem akarnak téged szeretni.

– Azért mert nem ismerik Isten szeretetét vagy elfeledkeznek róla? Korábban ezt mondtad.

– Igen, azért, köszönöm, hogy megjegyezted.

– Mondd csak, Jézus mit csinált, amikor így viselkedtek vele és bántották?

– Talán nem fogod elhinni, de még jobban szerette azokat, akik Őt nem szerették. Jobban szerette őket, mint a saját életét. – azt hiszem, erre nem számítottál, nagyra nyílnak a szemed és elismeréssel mondd.

– Szerintem ehhez tényleg Istennek kell lenni, nekem ez nem menne.

5.

Amiket előző beszélgetésünkkel mondtam neked, kicsit megviseltek téged. Nem érted, hogyan lehettek az emberek olyan hálátlanok, hogy Jézust bántották. Pont Jézust, aki Isten végtelen szeretetére akarta megtanítani az embereket. Hogyan lehetséges az, hogy ha Isten elküldte a Fiát, hogy megtanítsa nekünk a szeretetet, akkor az emberek többsége erre a szeretetre gonoszsággal felelt, és nem fogadta el azt? Ez egy érthetetlen és szomorú gondolat, ami nem hagy nyugodni. El is határozod, hogy te nem szeretnél olyan lenni, mint ők. Szeretnéd, ha szeretnének, és szeretnéd megtanulni Jézustól, hogyan kell másokat szeretned. Amikor újra találkozunk, látom az arcodon ezt az elszántságot.

– Most, hogy megint itt ülünk egymás mellett, látom rajtad, elszomorít, hogy a szeretet nem mindig talál utat mások szívéhez. Ezért elmondom neked, Jézus mit tanított erről.

Jézus azt mondta, hogy minden embert úgy kell szeretnünk, ahogy saját magunkat szeretjük. Sőt, azt is mondta, hogy még az ellenségeinket is így szeressük. Jézus úgy bánt másokkal, ahogy szerette volna, hogy vele is bánjanak a többiek. Ezt tekintette egész életében a legfon-

tosabbnak. Azt kérte, úgy szeressük egymást, ahogy Isten és Ő szeret minket.

– Hogyan lehetséges így szeretni? – látom szememben a furcsállkodást. Azért kérted, mert a te tapasztalatod az, hogy az emberek nem így szeretik egymást. Te ilyen szeretetet csak otthon, a családotban láttál. Otthon se mindig. Nem is egyszerű megérteni ezt a dolgot, sokaknak egész életükben nem sikerül megtanulniuk. Ezért ne nyugtalankodj, sok idő van, amíg elsajátíthatod. Körbenézek a mezőn, s egy poszméh épp egy közeli virágon landol, hogy begyűjtse róla a virágport.

– Ha mondjuk te lennél Isten, aki a világot teremtette, jobban szeretnéd egyik teremtményedet, mint a másikat? – kérdezlek, miközben a méhet figyelem.

– Ha én lennék Isten – válaszolsz nevetve –, azonnal teremtenék magamnak egy csokigyárat, ami magától csinálna nekem végtelen sok csokoládét, meg mindenféle finomságot. – erre a gondolatra most nagyon büszke vagy, s én felnevetek rajta.

– Jó, rendben. Ha mondjuk lenne egy ilyen csokigyárad, kinek adnál csokit?

– Magamnak meg a barátaimnak.

– Rendben van. Ha látnál valakit, aki nem a barátod, de éhes, adnál neki csokit? Gondolj

bele, végtelen csokid lenne, bármennyit adnál, nem fogyna el.

– Akkor persze, hogy adnék. Nem csak neki, hanem mindenkinek, aki éhes.

– Annak is, aki egyáltalán nem a barátod?

– Annak is. Végtelen csokim volna. Nem fogyna el.

– Látod, pontosan így van Isten és Jézus ve-lünk. Csak nem csokit, hanem szeretetet ad-nak. Végtelen szeretetet adnak mindekinek, mert nem fogynak ki belőle.

– Van egy szeretetgyárunk?

– Tulajdonképpen van. Az a neve, hogy Szent-háromság. Ha nagyobb leszel, majd pontosab-ban elmagyarázom.

– Ez a Szentháromság végtelen szeretetet gyárt?

– A Szentháromság maga is végtelen szeretet, és aki Jézus tanítását követi, az kap belőle.

– Akkor a szeretet az Isten.

– Hohó, megfordítva nem működik. Isten adja a végtelen szeretetet.

– Jó, akkor Isten a szeretet. Kérlek, meséld el, hogyan!

– Jó, legközelebb elmesélem neked.

6.

– Szervusz, Barátom! Gyere, foglalj helyet, és folytassuk, ha van kedved hozzá.

– Rendben, folytassuk. – mondd, és nagy komolyan, mint egy tudós, letelepszél mellém, s rögtön szólásra is nyílik a szád.

– Tudod, van valami, amit nem értek. – és kíváncsi tekintettel sandítasz rám.

– Kérdezz bátran! – mondom, s rád nézek, mert nagyon érdekel, amit mondani szeretnél. – Bármit megkérdezhetsz. Mindig kérdezz, ha valamit nem értesz. Semmit ne tarts vissza, mindig kérdezz!

– Azt nem értem – kezded –, hogyan tudnék szerezni Isten végtelen szeretetéből? Eléggé kéne nekem egy jó nagy adag. Kérlek, mondd meg, hol kapható és mennyibe kerül?

Megint nevetnem kell. Igyekszem visszafojtani, de sajnos nem megy. Nagyon szeretem, ahogy gondolkodsz, és azt is, hogy őszinte vagy, bátran kimondod a valódi gondolataidat, azt, ami a szívedet nyomja. Van is egy ilyen mondatunk: ami a szíveden, az a szádon. Szeretem, hogy ami a szívedben van, te arról beszélsz.

– Figyelj csak, – kezdem a választ – ez egy csodálatos dolog, amit ésszel nem lehet felfogni. A szeretetet nem lehet pénzért megvásárolni,

nem is árulják sehol. Úgy kaphatsz Isten végtelen szeretetéből, ha előbb te kezdesz el szeretetet adni másoknak.

– Micsoda? – kérded meglepve – Az hogyan lehetséges? Ha egyszer odaadom valakinek a szeretetemet, akkor nekem már kevesebb lesz.

– Jaj, dehogy. – csapok le rögtön – Minél többet adsz másoknak, annál többet kapsz te is. Ám máshogy is kaphatsz szeretetet Istentől. Ő lélekben látogat meg minket, a lelkünkben találkozhatunk vele. Amikor találkozol Istennel, akkor szeretetet kapsz tőle.

– Hogyan találkozhatok vele? – kérded izgatottan.

– Amit imádságnak nevezünk, az az Istennel való találkozásunk. Amikor részt veszel a szentmisén, akkor is Istennel találkozol. Amikor majd elsőáldozó leszel, és később, amikor rendszeresen járulsz az oltáriszentséghez, akkor is Istennel találkozol majd.

– Most sok olyat mondtál, amit nem egészen értek. – mondod, és egy kicsit arrébb húzódsz, mert furcsállod a sok idegen szót. – Mi az a lélek? – kérdezed kissé bizonytalanul.

– Nekünk embereknek nem csak testünk van, hanem lelkünk is. A lélek egy láthatatlan részünk, ami éltet minket, és amit Istentől kapunk.

– Engem a rántott hús éltet. – mondod, és győzedelmesen mosolyogsz, mint aki megcáfolatlan felfedezést közölt. – Krumplival! – teszed hozzá a fontos tény, és mutatóujjadat is felemeled, hogy megértssem a rántott hús és a krumpli fontosságát.

– Igazad van, a rántott hús is éltet, de más-hogy. Az étel a testedet élteti, a lélek viszont a gondolataidat, az érzéseidet, a jókedvedet, az örömedet, a szeretetedet élteti. Mindkettőre szükséged van, ételre és lelkierőre is. Amikor imádkozol, vagyis Istenhez szólsz, akkor a lelked szól Istenhez. A rántott hús a testednek kell, Isten éltető ereje pedig, amit más néven kegyelemnek hívunk, a lelkednek. Az oltáriszentségben nagyon sok kegyelem van.

– Mi az az oltáriszentség?

– Az egyik legfontosabb találkozásunk Isten-nel a szentmise. Ilyenkor összegyűlünk, közösen imádkozunk és énekelünk, és a pap bácsi egy gyönyörű szertartást végez. A szertartásban bort és kenyeret szentel, s a mise legszebb pillanata az a csoda, amikor a kenyér és a bor átváltozik Jézus Krisztus testévé és vérévé. Amikor ez történik, akkor a kenyér és a bor már nem egyszerű kenyér és bor, hanem oltáriszentség.

– Ne már! Tényleg átváltozik? Véres husi

lesz belőle? – kérdezed, és beleborzongsz, aztán megint eszedbe jut a rántott hús megnyugtató képe.

– Jaj, nem, ne érts félre! Külsőleg olyan marad, mint volt, színre, szagra, ízre bor és kenyér marad. A lényege változik át. Amikor azt mondjuk, hogy Krisztus teste és vére lesz, akkor ez alatt azt értjük, hogy azzá változik, ami lelki-
leg Jézusban volt.

– Ja, a tanítása, meg a csodái?

– Igen, meg a halála és a feltámadása is benne lesz. Tulajdonképpen minden benne lesz, amit Isten szeretete nekünk adott és számunkra jelent. Ezért olyan fontos, hogy magunkhoz vegyük, mert ilyenkor kapjuk a testünk számára is érzékelhető formában Isten szeretetét.

– Jó, értem, – mondod – akkor a rántott husi mellé, mert az a kedvencem, felveszem az oltáriszentséget is. Mondd csak, milyen a szeretet íze?

– Hát... ööö... öröm íze van, – válaszolom kicsit zavartan, mert sosem gondolkodtam még azon, hogy a szeretetnek milyen íze lehet – szerintem öröm íze van.

– Azon tanakodtam magamban, – szólsz, közben ismét lehuppansz mellém a kora nyári napsütésben – hogy ha nekem van lelkem, akkor vajon Istennek is van Lelke?

– Nagyon okos kérdés, – dicsérlek meg – bizony, Istennek is van Lelke. Hogy is mondjam? Ahogy neked van édesapád és édesanyád, tehát családod, úgy Isten maga is egy család. Szóval Isten kicsit olyan, mint a te családod. Apukád, anyukád és te, hárman vagytok. Isten is hasonló, csak ezt úgy nevezzük, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Kicsit olyanok, mint a te családod: apa, fiú és a Lélek, ami mégis egy: Isten.

– Húha! Eddig azt gondoltam, Isten olyan, mint a mikulás, egy kedves, mosolygós öreg bácsi, nagy szakállal, valahol az égben, a felhők fölött. De most azt mondod, hogy hárman vannak, mégis egy. Ezt nem tudom elképzelni, ha hárman vannak benne, akkor hogy néz ki? Hárrom feje van?

– Igazából Isten sehogy nem néz ki, mert nincs teste, mint nekünk. Az Atya, a Fiú és a Lélek is lelkileg van benne. Szerintem ne akard Istent emberként elképzelni, mert ő minden elképzelhetőnél csodálatosabb. Úgy mondjuk, hogy tökéletes. Gondolj csak bele, ha ő maga a szere-

tet, akkor milyen csodás lehet!

– Aha – mondod, és látom, hogy erősen gondolkozol. – Akkor, ha az egy Isten egyszerre egy hármass család is, akkor az Atya és a Lélek úgy szeretik a Fiút, mint engem apu és anyu?

– Mindhárman egyformán szeretik egymást, és ez a lényeg. Tulajdonképpen az egymás iránt érzett szeretetük az, amit mi emberek is megkapunk imában, oltáriszentségben. Ez a szeretet az, ami lelkileg minket éltet.

– Akkor viszont, – ragyog fel az arcod – mi is hozzájuk tartozunk! Akkor mi is benne vagyunk Isten családjában, az én családom is benne van!

– Igen, így van! – és veled örülök, mert szinte magyaráznom sem kell a dolgokat, magadtól jössz rá. – A földi családunk, apuval, anyuval, a testvérekkel, nagyszülőkkel mind összetartozik Isten családjával, az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel. Így együtt vagyunk az a nagy szeretet-család, amit Jézus alapított. Ennek a szeretet-családnak pedig Egyház a neve. Azt fejezi ki, hogy mindannyian, akik hiszünk Jézusban, egy családot alkotunk és összetartozunk, olyan szorosán tartozunk össze, mintha mindannyian testvérek lennénk és egyetlen, hatalmas házban lalnánk. Egy nagy lelki házba tartozunk mindnyájan.

- No, várj egy kicsit. – állítasz meg nagy komolyan – Mi az hogy, hiszünk? Hogyan kell hinni?
- Legközelebb elmondom azt is.

– Szóval ott hagytuk abba, hogy azt mondtad, akik hisznek Jézusban, azok egy családnak, az Egyháznak a tagjai. – mondod, és az egyik zsebedből kekszet halászol elő, amivel megkínálsz.

– Igen, köszönöm, hogy emlékeztetsz! Köszí, most nem kérek kekszet, mert akkor szomjas leszek. – azzal már tömöd is a szádba a kekszet, miközben okos szemeddel rám figyelsz.

– Hogyan kell Jézusban hinni? – és bizalmatlanul méregetsz, mert ez a szó, a hit nagyon idegenül cseng számodra.

– Amikor apa és anya mond neked valamit, akkor elhiszed nekik, ugye? Vagyis tudod, hogy amit mondanak, az úgy is van. Például télen anya azt mondja, hogy öltözz fel jól, ha kimész a hidegbe, vegyél sálát és sapkát is. Te pedig felveszed a sálát és a sapkát, mert tudod, hogy anya igazat mond, sapka és sál nélkül megfáznál és beteg lennél.

– Igen. Meg van egy meleg dzsekim is, azt is rám adja, és olyankor tényleg nem fázom. Csak nehéz fölvenni, és nem szeretem, mert nehezen mozgok benne.

– Nos, az a hit, hogy hiszel anyunak. Elhiszed neki, amit mond, nem kételkedsz benne, hanem tudod, hogy jót akar neked, és úgy te-

szel, ahogy mondja. Vagyis bízol benne. A hit bizalom. Így bízol Istenben és Jézusban, és úgy teszel, ahogy Jézus tanította.

– Ő is fölvetet velem valami lelki sapkát és sálat?

– Majdnem. Ahogy télen sapkát és sálat kell viselni a hideg ellen, ahhoz hasonlóan a világban lelkierőre van szükségünk ahhoz, hogy szeretetben és örömben tudjunk élni. Jézus arra tanít minket, hogy ezt a szeretetet és örömet hogyan találjuk meg. Amikor hiszünk Jézusban, akkor bízunk benne, és elfogadjuk a tanítását, úgy ahogy anyutól a sapkát és a sálat.

– Tudom, Jézus azt tanította, hogy mindenkit szeretnünk kell.

– Így van. Akkor hiszel Jézusban, ha ezt elfogadod és törekszel rá.

– De mi van, ha nem sikerül mindenkit szeretnem? Te mondtad, hogy nem akar minden ember szeretetben élni.

– Az a fontos, hogy te igyekezz másokat szeretni. Az, hogy mások elfogadják-e a szeretetedet, az már nem olyan lényeges. Ez a bizalom, igyekezet vagy hit nem másokról, hanem rólad szól, arról, hogy te hogyan viselkedsz másokkal.

– Akkor, ha jól értem, az Egyház olyan, mint az iskola, ahol Isten, aki Atya, Fiú és Szentlé-

lek az igazgató, Jézus a tanár, aki szeretetre tanít, a pap bácsi pedig a konyhás, aki a szeretetet megőrzi nekünk lelki ebédre. – akaratlanul kirobban belőlem a nevetés.

– Bocsáss meg, – mondom neked – megint nevetnem kell – és nem tudom megállni, hogy ne kacagjak. Most te is velem nevelsz, jó ízű, gyöngyöző kacajjal.

– Na, ilyet még nem hallottam. – mondom és tovább nevetek – Jó, legyen, elfogadom a hasonlatodat, de azt ne felejtsd el, hogy ez az iskola egyben az otthonod is, hiszen egy család vagyunk. Vagyis az igazgató, a tanár és a menzás is a rokonod, akik nagyon szeretnek téged.

– Na, ilyen sulikellene nekem.

– Nem kell vágyakoznod rá, ez a sulikellene és a tiéd, csak persze lelkileg. A tiéd és mindenkié, aki hisz Jézusban.

– Szervusz! – Köszöntelek örömmel, de te nem viszonzod. Látom, hogy rossz kedved van. Lehajtod a fejedet, hogy ne találkozhasson a tekintetünk, de így is észreveszem, hogy a szemed kipirosodott. Szerintem nemrég sírtál. Kedvetlenül foglalsz helyet, és másfele nézel.

– Szia. – mondod, és egy akkora sóhaj szakad föl belőled, mintha minden szomorúságodat ebbe az egy sóhajba gyömöszölted volna bele.

– Mi a baj? – kérdezem, de nem akarsz felelni. Bevallom, ilyenkor nem csak neked nehéz, hanem annak is, aki kedvel téged. Amikor szeretünk valakit, nem csak a jókedvét és a jó tulajdonságait szeretjük, akkor is szeretettel fordulunk felé, amikor bánata van. Sőt, igazán akkor van szüksége ránk, amikor valami nehézséggel, szomorúsággal küszködik. Persze ilyenkor nehéz megszólítani, mert mindenki rejtegeti a szomorúságát és inkább magában szeretné tartani, pedig az segítene a legtöbbet, ha kimondaná, ami a lelkét nyomja. Látod, már megint a lélekkel van dolgunk. Ilyenkor úgy szoktunk csinálni, mintha nem lenne szükségünk segítségre, nem akarunk beszélgetni, kerüljük a társaságot, egyedül akarunk lenni a bajunkkal, pedig pont az ellenkezőjét kellene

csinálni. Ezért aztán nem is hagyom annyiban a dolgot, mert tudom, hogy az lenne a legjobb, ha elmondanád a problémádat. Tovább kérdezlek hát.

– Mi nyomja a lelkedet?

– Semmi. – és nagyot szipogsz. Ezek szerint tényleg sírtál. Még mindig nem akarsz beszélni. Gondolom, valami olyasmi lehet, amit talán szégyellsz. Ilyenkor nem szabad annyiban hagyni a dolgot, hanem állhatatos türelemmel, persze nem erőszakosan kell nyitogatni a másikat, mintha egy rozsdás, régi, törékeny láda tetjét szeretnénk felnyitni, de úgy, hogy ne okozunk kárt vagy sérülést.

– Figyelj, ha nem akarsz beszélni róla, nem erőltetem. De azt is tudnod kell, hogy mi, lelki testvérek mindig számíthatunk egymásra, amikor bajunk van. Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek ilyenkor van hozzánk a legközelebb. Tudtad, hogy a Szentlélek egyik beceneve az, hogy Vigasztaló? Mert a lelki szeretet mindig megértő, elfogadó és együttérző. – no, erre már fölemeled a buksidat.

– Azt mondod, Isten most együttérez velem?

– Persze.

– Jézus is? – kérded hüppögve.

– Jézus is. – mondom, és megengedek magamnak egy biztató mosolyt.

– A Szentlélek is?

– Igen, a Szentlélek is. – ismét lehajtod a fejedet és a gondolataidba merülsz. Aztán nagyon halkán, motyogva szólalsz meg.

– Ma bántottak az iskolában.

– Kicsoda? – kérdezem szelíden. Tudom, nem azt várod, hogy felháborodjak vagy dühös legyek, hanem, hogy a te szíved háborgása nyugalmat találjon a beszélgetésünkben.

– Van egy fiú, nem osztálytársam, nem is tudom az igazi nevét, mindenki úgy hívja, hogy a Durva.

– Gondolom azért, mert durván bánik a többiekkel.

– Igen. Csak úgy, szórakozásból bánt másokat. Pedig én nem csináltam semmit. – suttogod, és elmorzsolysz egy kibuggyanó könnycseppet.

– Mit csinált veled ez a Durva?

– Megütött. Kint játszottunk az udvaron, egyszer csak odajött és behúzott egyet a hasamba. Aztán elment. Még most is nagyon fáj. Pedig nem csináltam semmit... Ilyenkor mi van azzal a végtelen szeretettel? – kérded, és elfordulsz, hogy ne lássam azt a kis patakot, ami most keres utat a szemed sarkából az arcodon.

– Nagyon sajnálom, ami történt, és hidd el, együttérzek veled. Képzeld, engem gyerekkoromban rendszeresen vertek az osztálytársaim.

– Felnézel és megtörlöd két könnyes szemedet.

– Téged? – kérded csodálkozva – Miért vertek?

– Mert gyenge voltam és félős, nekik pedig könnyű siker volt engem bántani. Meg az is lehet, hogy őket is verték otthon... Isten végtelen szeretete ilyenkor is velünk van, csak amikor ez történik, a fájdalmunk és a szomorúságunk érzése olyan erős bennünk, hogy egy rövid időre úgy érezzük, mintha már nem is lenne az a szeretet.

– A Durva egy nagyon rossz és gonosz fiú. – mondod, mert az igazságérzeted nem hagy nyugodni. – Aki ok nélkül bánt másokat, az nem lehet jó ember – szakad ki belőled a megfellebbezhetetlen ítélet. Még szelídebben és még nagyobb szeretettel válaszolok.

– Most furcsát fogok mondani. A Durvát pont úgy szereti az anyukája és az apukája, mint téged a te szüleid. Még Isten is ugyanúgy szereti, ahogy téged vagy engem. Isten mindenkit egyformán szeret.

– De hát bántott! – csattansz fel – Nem érdemli meg, hogy szeressék! Azt akarom, hogy ne szeressék, hanem büntessék meg! Húzzanak be neki úgy, ahogy ő nekem! – most olyan lángot látok a szemedben lobbanni, amit még nem láttam korábban. A haragod őszinte és mélyről fakad, s ezzel a mondattal valamilyen belső gát

is átszakad és hosszasan sírsz. Zsebkendőt halászok elő és odaadom. Mikor megnyugszol egy kicsit, folytatom a mondandómat.

– Várj. – mondom – Gondoljuk át együtt. Szerinted Durva mindig rossz?

– Nem, csak amikor másokat bánt.

– Vagyis nem mindig bánt másokat, csak néha.

– Igen, de olyankor gonosz.

– Rendben, értem. Szerinted ő személyesen gonosz vagy csak az rossz, hogy másokat bánt?

– Amit csinál, az a gonosz. Ő maga azért nem mindig gonosz.

– Szerintem is így lehet. Akkor viszont valójában nem Durva gonosz, hanem csak a tettei, és azok is csak akkor, amikor másokat bánt.

– Igen.

– Ha te lennél Durva apukája, mit csinálnál? Megvernéd?

– Hogy gondolhatsz ilyet rólam?! – kérdezed fölháborodva. – Dehogyan verném meg! Inkább szomorú lennék, hogy a gyerekem ilyeneket csinál.

– Jó nem vernéd meg, de azért rendesen megbüntetnéd?

– Nem, szerintem a büntetés nem segítene rajta, csak még vadabb lenne.

– Jó, de akkor legalább kevésbé szeretnéd? –

erre felszisszensz. Bevallom, nem tudom leírni a csodálkozásodat és azt a hitetlenkedő arckifejezést, amit most rajtad látok.

– Hogy gondolod ezt? – kérdezed élesen – Ha rosszat csinálna a fiam, attól én még ugyanúgy szeretném. Nagyon nagy gonoszság lenne azért nem szeretni Durvát, mert ő nem képes szeretni másokat.

– Látod, – mosolyodom el – ugyanígy van Isten velünk, a gyermekeivel, és ugyanígy kell nekünk is egymásra tekintenünk. Te nagyon jó gyerek vagy, helyén van a szíved, csupa jó szándék lakik benne, de a többi gyerek se rossz, csak az, amit néha csinálnak. Azért nem kell haragudni rájuk, mert ők nem is tudják, hogy amit csinálnak, az rossz. Nagyon sokszor az van a rossz tettek mögött, hogy azt a gyereket nem szeretik eléggé, és ezért nem tudta megtanulni, mi az a szeretet. Biztos vagyok benne, hogy Durvának se lenne másra szüksége, minthogy valaki nagyon szeresse, akkor ő is meg tudná tanulni.

– Én most már tudom. – mondod vidáman, és már nyoma sincs a korábbi szomorúságodnak. Úgy érzem, meg tudtál bocsátani Durvának.

Ahogy közeledem feléd, már messziről kiabálsz és közben úgy hadonászol a karoddal, mint egy kis szélmalom a lapátjaival, heves szélben.

– Gyere, gyere gyorsan, – kiáltod felém ki-fulladva, majd lezöttyensz és helyel kínálsz magad mellett. – Gyere már, ülj le, miért vagy ilyen lassú?

– Jövök már, jövök, – zsémbelek, mert már nem mozgok olyan fiatalosan – mi olyan sürgős? – és leülök melléd.

– Képzeld, – kezded hadarva – tegnap csoda történt!

– Milyen csoda? – kérdezem, és most én nézek rád olyan csodálkozással, ahogy te szoktál rám nézni.

– Este imádkoztam Istenhez. Nem tudom még, pontosan hogyan kell, csak összetettem a két kezemet, és ezt mondtam: Isten, aki végtelen szeretet és Atya, meg Fiú és Szentlélek vagy, kérlek, adj nekem abból a végtelen szeretetedből, és főleg adj a Durvának belőle, mert lehet, hogy nem kapott eleget otthon. Én megbocsátom neki, hogy megütött, kérlek, tegyél csodát, hogy ne bántson se engem, se másokat! Köszönöm, szeretlek, viszlát! Így imádkoztam, jól csináltam?

– Nagyon jól csináltad, csak a végén ne azt mondd, hogy viszlát, hanem, hogy Ámen.

– Mi? Rámen?

– Nem, a rámen az egy japán leves, de te azt mondd, hogy Ámen. Ez egy ősi szó arra, hogy amit mondunk, az úgy van, ahogy mondjuk, illetve azt szeretnénk, hogy úgy legyen. Jézus is gyakran használta.

– Ja, jó, akkor Ámen.

– Szerintem remekül imádkoztál, de mondd csak, mi ebben a csoda?

– Az, hogy ma reggel, amikor bementem az iskolába, megláttam a Durvát, és nekem annyira tele volt a szívem ezzel az imával, és azt éreztem, hogy kaptam a végtelen szeretetből, hogy odamentem hozzá, és kezet nyújtottam neki. Annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott, csak kezet rázott. Egy mukkot se tudott kinyögni. De én nem engedtem el a kezét, hanem ezt mondtam neki: nem haragszom rád, mert nem tehetsz róla, hogy néha másokat bántasz. Ha akarod, leszek a barátod.

– Erre ő?

– Erre ő iszonyú zavarba jött, olyan vörös lett a feje, mint a cékla, és azt mondta, hogy ja, ja, oké, persze, jó, aztán motyogva bocsánatot kért tőlem, és én láttam, úgy szégyellte magát, hogy majd elsüllyedt az iskolaudvaron.

– Erre te?

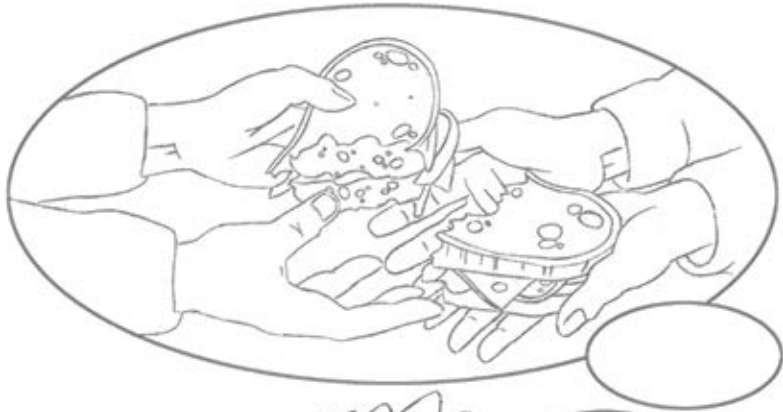
– Erre én megfelezttem vele az uzsonnámat a szünetben, mert nem kapott otthon és éhes volt. – most elhallgatsz és kérdően nézel rám. Látom, hogy boldog vagy, de mintha tőlem várnád a jóváhagyást, hogy jól csináltad, amit csináltál. Ha tudnád, hogy milyen boldoggá tettél ezzel a történettel, az a kicsi bizonytalanság is

azonnal semmivé lenne.

– Figyelj csak, – mondom – el sem tudod képzelni, milyen büszke vagyok rád! Ezt fantasztikusan csináltad. Tényleg csoda történt. Bízta Istenben, vagyis hittél benne, a segítségét kérted, és ő megadta neked a bölcsességet és az értelmet, hogy békét teremts Durvával. Van egy szent könyvünk, amiben minden benne van, ami nekünk fontos, az azt írja, hogy aki békét szerez, az Isten fia. Mellesleg ezt is Jézus mondta.

- Akkor én Isten fia vagyok?
- Semmi kétségem felőle, hogy te Isten fia vagy.

– Szeretném, ha mesélnél nekem a kellemetlen dologról, tudod, hogy Jézust megölték. – mondd, és nagy szemeket meresztesz rám.

– Jó, rendben, mit szeretnél tudni erről?

– Az érdekel, hogy kik ölték meg és miért?

Bevallom, sok nehezett kérdeztél eddig is, de ez a legfogósabb kérdésed. Most egy csomó mindent el kellene magyaráznom arról a korról, azokról az emberekről, akik akkor éltek, de mivel nem ezt kérdezted, egyszerűbben és rövidebben kell fogalmaznom. Ezért megpróbálom neked a lényegét összefoglalni.

Az a helyzet, hogy akik megölték Jézust, nagy hatalmú emberek voltak, és úgy érezték, hogy amit Jézus csinált és tanított, az veszélyeztette az ő hatalmukat és a vagyonukat. Tulajdonképpen ezért ölték meg.

– Jézus betörő volt vagy tolvaj? – kérdeled gyanakvóan.

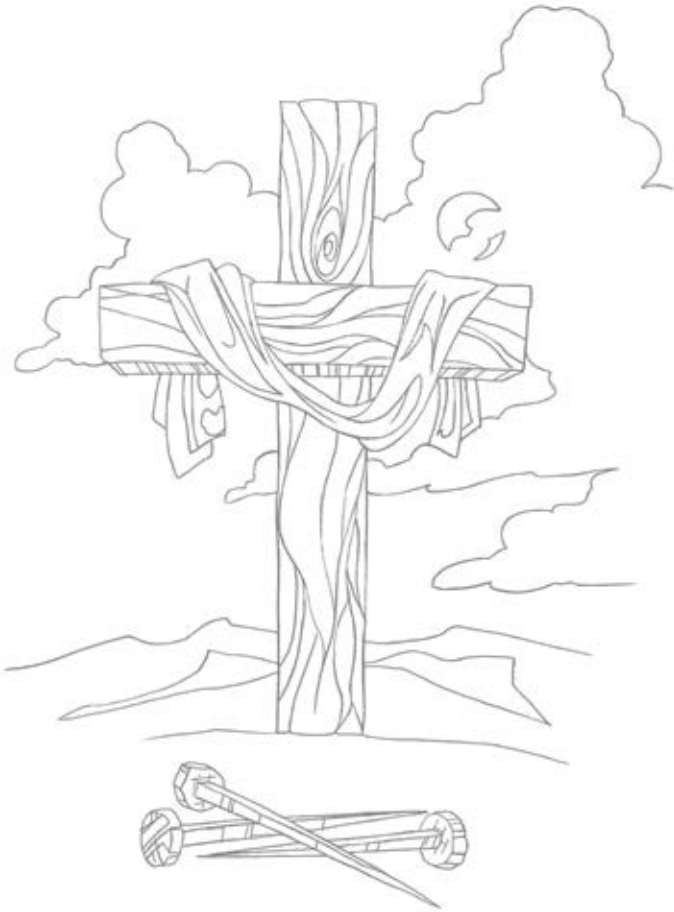
– Jaj, dehogy! Hogy jut eszedbe? – csattanok föl.

– Akkor hogyan veszélyeztette a hatalmukat meg a pénzüket? Hogy veszélyezteti a szeretet a hatalmat és a pénzt?

– Úgy, hogy Jézus azt tanította, a hatalom és a pénz nem fontos. Sőt, azt tanította, hogy

akinek sok pénze és nagy hatalma van, az csak nagyon nehezen kaphat Isten végtelen szeretetéből. Ezért ezek a gazdag emberek megharagudtak rá. Kicsit olyanok voltak, mint Durva, nem tanultak meg szeretni. Legalábbis nem

úgy, ahogy Isten szerette őket.

– Hogyan ölték meg Jézust?

– Ez csúnya történet. Keresztre feszítették. Készítettek egy nagy fa keresztet, és arra felszögezték, a kezénél meg a lábánál fogva. – Megborzongsz és elszomorodsz. Nem érted, hogy képesek az emberek ilyen gonoszságra. Hogyan férhet meg a végtelen isteni szeretet és a végtelen emberi gonoszság egymással? Hogyan lehetnek az emberek egyszer jók, másszor gonoszak? Nem mondod ki a kétségeidet és ezeket a kérdéseket, de mindketten ugyanerre gondolunk. Bevallom, ez nekem is fejtörést okoz, mind a mai napig.

Elnézel a távolba, és egy kis szent, szomorú csönd gömbölyödik közénk, mint egy kövér macska a sarokba. Ezzel a kis csönddel Jézusra emlékezünk. Érzem, hogy sajnálsz Jézust, mi több, minden embert, hogy egyszerre tudunk ilyen jók és rosszak is lenni, egyszerre tudunk szeretni és gyűlölni is. Ha tehetnéd, változtatnál ezen.

– No, várj csak, – szólalok meg újra – itt még nincs vége.

– Hogyhogy? – kérdezed – Ha meghal valaki, akkor nagyon is vége van az életének, nincs tovább.

– Nálunk keresztényeknél ez nem így van.

– Az előbbi szomorúságod most ámulatba vált.
– Hallgasd csak meg, mi történt Jézussal a halála után!

Amikor meghalt, egy ember, aki nagyon szeretted, levette a keresztről és egy új sírba temette, ahogy azt illik. Aztán eltelt három nap, és a harmadik napon Jézus feltámadt a halálból.

– Azt hogy csinálta?! – kérdezed.

– Isten, az Atya feltámasztotta. – ismét csillogni kezd a szemed, megint ott bujkál benne a huncut kíváncsiság.

– Ha keresztény vagyok, engem is feltámaszt Isten, miután meghalok?

– Igen, hisszük, hogy Isten mindnyájunkat feltámaszt majd egyszer, sokára, amikor eljön az ideje.

– Ugyanígy fogok kinézni, és minden olyan lesz, mint életemben? Akkor a halál is csak olyan, mintha aludnék egy nagyot?

– Nos, nem teljesen. Elég keveset tudunk erről, bevallom neked, de valószínűleg tökéletes testben fogsz feltámadni. Hasonló lesz, mint életedben, de mégsem egészen olyan. Jézus például feltámadása után simán át tudott sétálni a falon, vagy egyszercsak megjelent valahol.

– Tudott teleportálni?

– Bizony, tudott. De az egészben nem is ez a legjobb.

– Hanem mi? – kérdezed, és egészen közel húzódsz, hogy jól halld a titkot, ami még a teleportálásnál is jobb. Kis hatásszünetet tartok, és én is közelebb húzódok hozzád, mert ez tényleg keresztény titok, ahogy mi mondjuk, a hit titka.

– A legjobb az lesz, – és most kicsit lehalkítom a hangomat – hogy úgy láthatjuk majd Istent és úgy lehetünk együtt vele, ahogy mi most itt ülünk egymás mellett, és egymást látjuk.

– Látni fogom Istent? – kérded, és akkorára nyílik a szemed, hogy látom benne tükröződni az egész tölgyfát, a mezőt és az eget.

– Látni fogod. Nem csak Istent, Jézust is.

– A Szentlelket is?

– Azt nem tudom biztosan, de szerintem őt is.

– És beszélgethetek majd velük, ahogy most veled? – kérdezel.

– Beszélgethetsz, és akkor semmi nem fog elválasztani Isten végtelen szeretetétől. Ezért jött Jézus, hogy megtanítson minket erre a hitre, ami végül Istenhez vezet, és az ő végtelen és örök szeretetéhez.

Amikor legközelebb találkozunk, szótlanul ülsz mellém, majd előhalászol egy szép nagy szendvicset, amit uzsonnára kaptál, óvatosan kibontod, hogy ne pottyanjon ki belőle a paprika, és épp beleharapnál, amikor rám nézel.

– Kérsz? – kérdezed – Hatalmas ez a szendvics, ennyit úgysem tudok megenni, szívesen elfelezem veled – mondod, és felém tolod a tényleg impozáns méretű uzsonnát.

– Köszönöm a kedvességedet, kérek, de csak akkor, ha neked elég a fele.

– Persze, hogy elég – mondod mosolyogva – Te vagy a felnőtt, kérlek, törd ketté.

Kezembe veszem a szendvicset, és vigyázva, hogy egyforma nagyságúra törjem, elfelezem, majd a nagyobbik részt visszaadom neked. Ismét harapni készülsz, de megállítalak.

– Várj.

– Mi az? – kérded. – Bogár van rajta?

– Nincs bogár. Amikor enni szoktunk, mi, Jézus tanítványai először megköszönjük az ételt Istennek. Engedd meg, hogy először imádkozunk egy rövidet.

– Jó, imádkozz, de siess, kérlek, mert éhes vagyok. – mondod, de persze figyelsz, hogyan imádkozom. Én becsukom a szemem, összetete-

szem a két kezemet, elképzelem, hogy most Istenhez szólok, és szeretettel, hálával, halkán mondom.

– Áldj meg minket, Urunk, és ezt az ajándékot, amit a te bőségedből kaptunk. Krisztus Urunk által...

– Ámen! – vágod rá, mert már tudod, hogy az imádságot így fejezzük be, aztán jóízűen falatozni kezdünk. Egy darabig nem esik szó köztünk. Élvezzük a kenyér, a vaj és a paprika ízét. Megint azt érzem, amit gyerekkoromban oly sokszor, hogy a vajtól vaj illatú leszek én is. Nem tudom, miért van így, de a vajaskenyér elmajszolása mással össze nem téveszthető él-

mény. Aztán, amikor már a nagyját megettük, megszólalok.

– Köszönöm szépen, ez nagyon jól esik.

– Szívesen. – felelsz, és te is olyan áhítattal falatozol, ahogy én.

– Eszembe jutott erről egy történet – mondom.

– Elmeséled? – kérded tele szájjal.

– Persze. Mielőtt Jézust elfogták és bántották volna, utoljára egybehívta a tanítványait...

– Az apostolokat... – javítasz ki.

– Igen az apostolokat, – folytatom – és együtt vacsoráztak, valahogy így, ilyen egyszerűen, ahogy most mi. Jézus ugyanígy megtörte a kenyeret és mindannyian ettek belőle, aztán körbeadta a bort is, és mindannyian ittak belőle.

– Bort nem hoztam, – mondod szabadkozva – de anyu, ha kérnék se adna.

– Persze, – válaszolom – de nem is kell. Azért mesélem el neked, mert a szentmisében, amikor majd áldozol, szintén kenyeret és bort veszel magadhoz, amivel arra az estére emlékezünk, amikor Jézus az apostolokkal vacsorázott. Csak a misében a kenyér és a bor csodálatosan Jézus testévé és vérévé változik. Amikor így megosztjuk egymással az ételünket és az italunkat, az is kicsit hasonló, mert a szeretetet fejezi ki.

– Amikor karácsonykor vagy a születésnapomon

együtt ebédel a család, az is ilyen szeretet–evés?
– Pontosan! És a szentmisében is ez történik az oltárnál.

– Van egy zsepid? – kérdezed, mert a szendvics elfogyott, és csupa vaj lett a kis kezed. Előhalászok egy zsebkendőt és odaadom.

– Köszönöm. – mondd, és megtörled a kezdet. – Te, – kérdezel újra – nálunk keresztényeknél minden a szeretetről szól? Csak azért kérdelem, mert ha még az evés is szeretetből van, akkor igazán minden szeretetből lehet.

– Igen, – válaszolok, miközben az utolsó falatot bekapom – nálunk minden a szeretetről szól. A kereszténység már csak ilyen.

– Hogyan lesz valaki keresztény? – kérdezed – Ráaknak egy nagy keresztet? Vagy... – arccs-kád egészen megnyúlik attól, ami eszedbe jut – keresztre feszítik, ahogy Jézust?

– Dehogyan – felelek, s nem tudom nevetés nélkül megállni – annak a szónak, hogy kereszt-ség, igazából semmi köze a kereszthez.

– Akkor hogy csinálják?

– Vízrel. Úgy lesz valaki keresztény, hogy leöntjük vízzel a fejét, miközben egy bizonyos imát mondunk.

– Értem, vagyis haját mosnak neki, vízzel meg egy varázsigével.

– Nem, ez nem varázslat. Azért használnak vizet, mert a víz az élet jelképe. Víz nélkül nincs élet. Ez jelzi, hogy akit megkeresztelnek, szinte új életet kap a kereszteléstől. Az ősi időkben az újonnan megkereszteltek fehér ruhát hordtak egy darabig, mint az újszülött kisbabák, és mézzel kevert tejet kaptak enni, mint a csecsemők. Ennyire komolyan gondolták ezt az újjászületés dolgot. Meg azért is használunk vizet, mert azzal jelképesen lemoszuk mindazt a keresztelendő életéről, ami korábban történt vele.

– Ahogy én kezet mosok ebéd előtt?

– Úgy bizony, ahogy te lemosod a koszt a ke-

zedről ebéd előtt, úgy mossa le a keresztvíz mindazt, ami korábban bekoszolt minket. Persze lelkileg.

– És szeretetből, – toldod meg – hiszen minden szeretetből van mifelénk.

– Igen.

– Engem is így kereszteltek meg ókatolikusnak?

– Igen, téged is.

– És akkor mi történt velem?

– Akkor lettél tagja Isten családjának, akkor lettél Jézus testvére, akkor lettél az Egyház gyermeke.

– És ha én most leöntelek a kulacsomból vízzel, akkor is történik ilyesmi?

– Nem, akkor csak vizes leszek.

– Ez hogy lehet?

– Tudod, ez is egy kisebb csoda. A keresztesség akkor valósul meg, ha valaki hittel csinálja. Ha bízik Istenben, és az a szándéka, hogy Isten végtelen szeretetét továbbadja. Így benne lesz a kereszttségben Isten életereje és szerete. Ezért nevezzük szentségnek.

– Minek?

– Szentségnek.

– Az olyasmi, mint az Ámen?

– Nem egészen. Van hét szertartásunk, amiket azért kaptunk Istentől, hogy az ő szeretetét

megújítsuk magunkban, átadjuk másoknak, és hogy erőt adjon nekünk az élethez. Ezek közül az egyik a keresztség.

– Mi a többi?

– A többi hat a bérválás, a bűnbánat szentsége, az oltáriszentség...

– Arról már beszélgettünk, azt ismerem! – vágsz közbe.

– Igen, – folytatom – aztán a betegek kenete, a házasság szentsége, és az egyházi rend szentsége. Ezeket még nem kell értened, majd később elmagyarázom őket.

– Jó, – mondod és úgy sandítasz rám, mint aki valami nagyon fogós és furmányos kérdést akar feltenni – rendben, majd később beszéljünk ezekről, de most azt mondd meg nekem, honnan vannak ezek a szentségek?

– Jézus alapította őket. Pontosabban ezeket Jézus kezdte először csinálni, mi pedig azt csináljuk, amit Jézus csinált, az Ő munkáját folytatjuk.

– Aha! – kiáltasz föl – Akkor ez a küldetésünk, ezért vagyunk mi is izé... lapos toll... Jaj, elfelejtettem, hogy hívjuk őket...

– Semmi baj, apostolnak hívjuk őket. Jézus maga hatalmazta fel a tanítványait, vagyis az apostolokat, hogy a szentségeket használják és továbbadják az ő tanítványaiknak.

– És továbbadták?

– Igen. Ezért ahhoz, hogy a szentségek érvényesek és valódiak legyenek, az is kell, hogy aki elvégzi a szentségi szertartást, a pap bácsi, ő is részese legyen ennek az átadásnak, ami Jézustól indult; továbbá, hogy olyan egyházban történjen a szertartás, ami szintén Jézusra vezethető vissza.

– Húha! Ez komoly... ugye te is pap vagy?

– Igen.

– Akkor Jézus téged is felhatalmazott?

– Igen. Az apostolok püspököket szenteltek, azok meg papokat és diakónusokat. Sok-sok püspök adta és adja tovább ma is Jézus felhatalmazását. Én is megkaptam, és amikor ilyen szentségi szertartást végzek, akkor tulajdonképpen Jézus felhatalmazásával és Jézus személyében igyekszem végezni.

– Akkor ez azt jelenti, hogy amikor ilyen szertartás van, akkor tényleg kapcsolatba kerülünk Jézussal?

– Persze. Minden szertartás, imádság, szentség lényege, hogy Jézus által Istennel kerülünk kapcsolatba, az egész vallásunk ezért van.

Órák óta itt ülök a tölgyfa alatt, és te nem jössz. Nyugtalan vagyok, ilyen még soha nem történt. Mindig itt voltál, most viszont a nap már kezd lenyugodni, de te még mindig nem érkeztél meg. Döngicsélnek a méhek, néha megugrik egy szöcske, de a máskor oly megnyugtató mező most úgy hat rám, mintha egy nyüzsgő, zibongó város közepén ülnék. Zavar a rovarok szárnyzöreje, zavar a napfény, zavar a szellő. Mi történt?

Csak az történt, hogy nyugtalan vagyok. Nem a világ változott meg, csak én nem lelem most benne örömet. Nem tudom, mi van veled, talán baleset ért, és azért nem jössz, talán ma nem engedtek el hazulról? Lehet, hogy egyszerűen csak belefeledkeztél a játékba vagy elfelejtettél engem?

Ezek a kellemetlen gondolatok keserű ízt hagynak maguk után, s a gyomrom tájékán egy kis nyomást érzek. No, ez már szorongás, ez már az aggodalom, megjelent bennem a félelem. Pedig nem történt semmi, illetve nem tudom, hogy bármi történt volna veled, csak a fantáziám felnagyítja a félelmeimet.

Mitől is félek? Attól, hogy esetleg nem látlak többet, hogy már nem akarsz barátkozni ve-

lem. Végző soron, hogy egyedül maradok. Félek a veszteségtől, a szeretet hiányától.

Biztos veled is volt már így az iskolában, amikor nem volt kész a házi feladatod, vagy féltél valamitől vagy valakitől. Talán akkor sem történt semmi, csak elidőztél a gondolatnál, hogy mi minden lehetne, ha megtörténne, amit elképzelsz. Sokszor csúfot űz belőlünk a képzeletünk, sokszor eljátszadozik velünk, sokszor olyasmikkel riogat, amik nem is léteznek, csak a színes képzelet festi őket tarkára, egyre nagyobbra és ijesztőbbre.

Mert például lehet, hogy most egyszerűen házi feladatot kell írnod, lehet, hogy épp a rokonaidnál voltál és késik a vonat visszafelé, de az is lehet, hogy éppoly nyugtalan és ideges vagy, mint én, mert neked is fontosak a beszélgetéseink, és épp azt színezi ki a fantáziád, hogy mi lehet most velem.

Látod, barátok lettünk, és ilyenkor az ember azt érzi, hogy a másik fontos neki, nem mindegy, hogyan érzi magát, s azt szeretnénk, hogy mindig jól legyen. Én már régen tudom, ilyenkor mit kell csinálni. Behunyom a szemem, szép lassan kezdek lélegezni, és imádkozni kezdek. Most éppen érted imádkozom.

Mennyei Édesatyám, köszönöm, hogy ilyen jó barátot adtál nekem. Kérlek, vigyázz rá, se-

gítsd meg őt, és add, hogy mindig egészségben, szeretetben és lelki békességben éljen. Nem tudom, most mi lehet vele, ezért kérek, te őrizd őt és az útjait, és a te áldásod kísérje, bármerre jár, bármit tesz is. Add meg neki és a családjának a te végtelen szeretetedet, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki veled és a Szentlélekkel él és uralkodik, egy Isten, mindörökké. Ámen.

Most már sokkal jobban érzem magam, mert megtettem, amit megtehettem érted. Felállok, s az alkonyi fényben, a hosszúra nyúlt árnyékok közt hazafelé veszem az utamat abban a tudatban, hogy Isten meghallgatja az imádságomat, és megvédelmez téged minden rossztól. Legközelebbi találkozásunkig minden nap imádkozni fogok érted és mindazokért, akik fontosak nekem vagy akiknek segíteni szeretnék. Így lélekben még akkor is velük vagyok, ha személyesen csak ritkán találkozunk.

Ahogy átvágok a mezőn, és közeledem a tölgyfához, örömmel látom, hogy már ott ülsz a le-tört ágon, és lóbálsz a lábadat. Megszaporázom a lépteimet, mert minél kevésbé szeretnék megvárakozni. Most délelőtt van, itt-ott még nem száradt föl a hajnali harmat, és úgy csillog a fűszálakon, mintha valaki apró gyémántokkal szórta volna tele a mezőt.

– Szervusz. – köszöntelek vidáman.

– Szebusz. – mondod, és furcsán cseng a hangod, tompán és bűgva.

– Hogy vagy? – kérdem.

– Bost bár jobbad. – mondod. – Dagyod beg-fáztab, és beteg voltab. Be haragudj, hogy deb tudtab eljöddi. – és nagyot szipogsz, zsebkendőt halászol elő, s kifújod az orrodát. Mint egy kiselefánt, úgy túlkölsz.

– Ezek szerint beteg voltál. Sajnálom, és persze örülök, hogy már jobban vagy és eljöttél. Lázad is volt? – kérdem.

– Iged, lázas voltab, feküddöb kellett. De teg-dab bár voltab iskolábad.

– Nagyon rossz volt? – kérdezem.

– Deb volt jó, a betegség deb jó. Bodd csak, Isteb bért eggedi, hogy az ebberek betegek le-gyedek?

– Szerintem Isten nem engedi, mármint úgy értem, nem azért lesznek betegek az emberek, mert Isten megengedi. Nem hiszem, hogy Isten ilyesmivel foglalkozna. Szerintem egyszerűen jönnek a vírusok meg a baktériumok és megbetegítenek. Talán csak azért szeretnénk Istent beleképzelni a betegségbe, mert valamilyen okos magyarázatot szeretnénk találni rá. Úgy könnyebb elviselni, ha meg tudjuk magyarázni.

– És ha rossz vadok? Akkor Isteb begbüttet eggeb? – búgod és megint orrot fújsz.

– Ezt sem hinném. Nem hiszem, hogy a végtelen szeretet bárkit meg akarna büntetni. Szerintem inkább a rossz tetteink olyanok, mint egy parafadugó a palack szájában, elzárják előlünk Isten szeretetét. Ahogy a bor nem jön ki a palackból, ha be van dugaszolva, úgy a rossz tettek a kegyelmet akadályozzák, mi pedig azt képzeljük, hogy ilyenkor Isten már nem szeret minket. De persze csak a képzeletünk játszik velünk.

– De abikor igazád rossz vadok, bodjuk, bidt Durva?

– Te jó vagy, nem vagy rossz. Isten jónak teremtett téged és mindannyiunkat. Lehet, hogy néha olyasmit teszel, ami másnak rossz, de ettől te még alapvetően jó vagy, ahogy én is, és minden ember – rád nézek, és látom, hogy nem

tudtalak megnyugtatni.

– Történt valami? – kérdem.

– Éppedséggel törtébt. – búgod.

– Valami rossz? – faggatózom tovább.

– Éppedséggel rossz. – felelsz és már mondod is – De deb volt szábdékos, véletledül törtédt! Abikor bár jobbad voltab, játszadi akartab. Agyukábdak vad egy dagy, fekete vázája, abi úgy déz ki, bidt egy fekete páccélos, középko-ri lovag. Elképzelted, hogy ez a lovag begtábad bikket és csak éd tudob begbettei a világot, ezért elkezdted birkózdi a vázával.

– És mi történt?

– Győzted. – mondod és szipogva lesütöd a szemedet.

– Teljes győzelmet arattál?

– Hát... begsebbisítő győzelbet. – mondod – A csöröppölésre anyukáb bejött a szobába, és sikoltozott, mert ő szerette a fekete lovagot. Beg elég drága is volt az a lovag.

– Nagyon dühös volt?

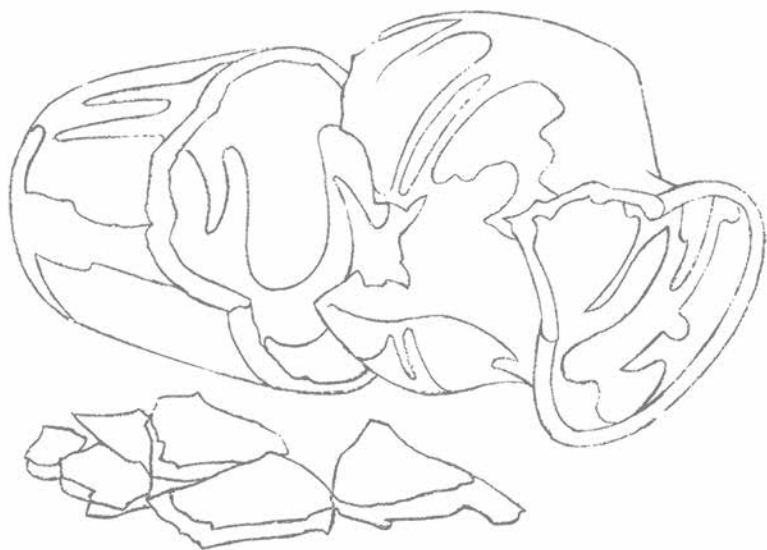
– Dagyod. Aztád illeddő bódod eltebettei a lovag földi baradvágyait.

– Hogyan?

– Összesöpörteb és kidobtab a kukába. Anyukáb pedig begbüdtetett. Ezért goddolob, hogy Isted is beg fog büdtetti.

– Nem fog megbüntetni. Hiszen mi történt? A

képzeted eljátszott veled, és elhitette, hogy az a drága váza egy gonosz lovag, akitől meg kell védened a családodat. Vagyis a te szándékod igazán nemes és jó volt, csak épp nem valóságos. Inkább azt mondanám, a képzeted és a játékos kedved áldozata lettél. Csak akkor mondanám, hogy rosszat tettél, ha szándékosan azért akartad volna összetörni a vázát, hogy ezzel anyukádnak szomorúságot és fájdalmat okozz. De nem ez történt, csak hibáztál.

– Jó, jó, de a vázát bár deb lehet összerakdi, szegény vázádak biddegy, hogy véletled vagy direkt törteb össze. Az eredbégy ugyadaz – mon-

dod okosan.

– Ez igaz, de ettől te még nem leszel bűnös vagy rossz. Csak akkor válsz azzá, ha direkt és akarattal okozol fájdalmat valakinek, ha direkt és akarattal teszel kárt.

– És ha úgy ledde? Akkor mi tötédde veleb? Akkor Isted tételleg begbüdtetde?

– Erre az esetre van a gyónás vagy másképpen a bűnbánat szentsége. Korábban már említettem, ez a hét szentség egyike. Na, ezt ilyenkor vesszük elő. Ha rosszat tettél, aztán később rájössz, hogy az helytelen volt, és elkezded megbánni, imádságban kérd Isten bocsánatát. Ha pedig biztosra akarsz menni, akkor gyónj meg nekem.

– Azt hogyad kell csidáldi?

– Átgondolod, hogy mi rosszat tettél, átérzed a bánatodat, és elhatározod, hogy többet nem fogsz ilyet tenni. Utána eljössz hozzám, elmondod nekem. Én meghallgatlak, ha kell, akkor segítek, hogy máskor ne történjen veled ilyen, adok egy kis házi feladatot, majd utána a Jézustól kapott hatalommal feloldozlak a bűneid alól.

– Bi az a feloldozás?

– Jézus hatalmat adott az apostoloknak, utódaiknak a püspököknek, valamint általuk a papoknak, hogy Isten erejével megbocsássák és

eltörölkék a bűnöket, a hibákat. Vagyis a feloldozás után olyan lesz, mintha a váza össze se tört volna.

– Akkor a váza újra egybed lesz?

– Nem, a váza soha nem lesz már ép. A tetteink következménye megmarad, de nem marad meg a harag, a szomorúság, sem a bánat. Isten ugyanis azt szeretné, hogy mindenki boldog és jókedvű legyen, ezért a szentgyónással lehetőséget ad, hogy megtisztítsuk a lelkünket...

– Hogy újra beddüdök legyéd a végteled szeretete. – és nagyot túlkölsz a zsebkendődbe.

– Pontosan. Most pedig kérlek, menj haza, és igyál egy jó nagy bögre citromos teát. Még nem gyógyultál meg teljesen, pihenésre van szükséged.

Szerencsére hamar felépültél, és legközelebb, amikor találkozunk, már nyoma sincs a náthádnak. Jó kedvvel, a nyár érett melegében hűsölünk a tölgyfa alatt. A lágy szellő felénk sodorja a virágok telt illatát, aztán fordul egyet, és a tölgy lombkoronáját borzolja. A levelek táncolnak a szellő szárnyán. A fejünk felett halk motoszkálás hallatszik, valahol a magasban a fán lakó mókus igyekszik élelmet találni. Jólesik ilyenkor szemlélni a természetet és elgyönyörködni a teremtés szépségében, sokféleségében, gazdagságában. Engem mindig meghat ez a látvány, és egészen sajátos, mással összetéveszthetetlen örömet érzek.

– Úgy szeretnék már én is felnőtt lenni. – szólalsz meg sokára és nagyot sóhajtasz.

– Miért? – kérdezem csodálkozva – nem jó gyerekek lenni? Én például szívesebben lennék még egyszer gyerek.

– De, jó az, mert sokat játszhatok, – válaszolsz – de egy felnőtt mindent megtehet, a felnőtteknek nem parancsolnak a szüleik, és már nem kell iskolába járniuk.

– Aha, – felelem – szóval sok olyasfélét kell csinálnod, amit nem szeretnél?

– Igen – vágod rá öntudatosan és gyorsan –

sokkal többet, mint amennyit szeretnék.

– Ki kell, hogy ábrándítsalak – mondom – sajnos a felnőttek is sok olyasfélét csinálnak, amihez semmi kedvük, csak muszáj megcsinálniuk.

– De legalább nem kell iskolába járniuk.

– Azt nem muszáj, de bármennyire magabiztosnak, nagyoknak és erősnek látod is a felnőttestet, az életet és az élet dolgait egész életükön át tanulniuk kell nekik is. Például a gyereknevelést. Sőt, Isten dolgait is egészen életünk végéig tanuljuk.

– Én azt hittem, a felnőttek már mindent tudnak – csodálkozol.

– Jaj, dehogy tudnak mindent, csak szeretnek úgy csinálni, mintha mindent tudnának. Elárulok neked egy titkot. A felnőtteknek csak a teste öregszik, de a lelkük igazából nem. Az mindig fiatal marad. Van, akinek kifejezetten gyerek lelke marad, van, akinek fiatal felnőtt lelke, ami nem öregszik tovább, nincsenek rajta ráncok.

– Jé, ezt sosem gondoltam volna – mondod, és kis időre gondolataidba merülsz. – Akkor lélekben mindig kicsi maradok? – kérdezed egy idő múlva.

– Azért nem egészen. Van egy szentségünk, tudod, már beszéltünk a keresztségről, az oltá-

riszentségről és a szentgyónásról, szóval van egy szentségünk, ami kifejezetten a lelki nagykorúságról szól.

– Ettől leszek felnőtt? – kérded, mert hirtelen úgy érzed, talán mégis van egy gyors módja a felnőttéválásnak.

– Ja, nem, – nyugtatlak – de beteljesíti a kezeszségben kapott kegyelmeket.

– Hű, ezt most nem értem, ezt olyan paposan mondtad.

– Amikor a kisbabát megkeresztelik, akkor ugye még olyan kicsi, hogy az egészből semmit sem ért, valljuk be, azt sem tudja, mit történik vele.

– Az biztos. Elég sokáig tart, mire értelmesen ki tud nyögni egy mondatot – mondod – a kishúgomnál láttam, hogy megy ez. – és látom, hogy megvan a magad véleménye a nálad kisebbekről.

– Viszont ahogy felcseperedik, egyre többet és többet tanul és ért meg. Amikor pedig már tudja a hit és az egyház dolgait, szokásait, hagyományait, akkor már szabadon, a saját meggyőződéséből hisz, és akarattal követheti Jézus tanítását.

– Igen, nagyjából ez van most velem is, ugye?

– Így van, a legjobb úton vagy afelé, hogy saját akaratoddal Jézus tanítása mellett dönts,

de ehhez még azért néhány dolgot meg kell tanulnod. Szóval, amikor már eleget tudsz, akkor kérheted a püspököt, hogy megbérmáljon téged.

– Ijesztő ez a szó, mit jelent?

– A bérmálás egy régies szó, nem is magyar eredetű, azt jelenti, hogy megerősítés. Vagyis ezzel a szentséggel erősíted meg, hogy tényleg keresztény és ókatolikus akarsz lenni, a püspök pedig megkéri a Szentlelket, hogy lelkileg legyen veled, és adja neked az ajándékait.

– Ó, – ragyog fel a szemed – ez olyan, mint a jediknél: az erő legyen veled.

– Hasonló, – kuncogok – de a jedik nem kapnak ajándékot.

– Hát ajándékot is kapok? – és örömdben összeütöd a két tenyeredet.

– Várj csak, nem játékot vagy anyagi természetű dolgot kapsz ajándékba.

– Hát akkor mit? – kérded, leplezetlen csalódottsággal.

– Lelki dolgokat.

– Aha. – nyugtázod, és a lelkesedésed még inkább alábbhagy.

– Hét lelki ajándékot kapsz a Szentlélektől, amik később a legfontosabbak az életben, és ahhoz, hogy igazán felnőtt legyél. Na, ha van, amitől egy felnőtt igazán felnőtt, akkor ezek az ajándékok azok. – látom, hogy ismét feltámad

benned az érdeklődés, és kíváncsian nézel rám.

– Mi ez a hét lelki dolog? – kérded.

– Mondom: a bölcsesség; az értelem; a lelki ráérzés képessége; a tanulás és tudás képessége; a lelkierő képessége; a jóindulat és barátságosság képessége; és az Istennel való jó kapcsolat-tartás képessége. Figyelj, ha ezeket megkapod a Szentlélektől, akkor jó eséllyel boldogulni fogsz az életben, mert ezek kellenek ahhoz, hogy szép és jó életed legyen.

– Azt hittem, azokat a dolgokat az iskolában tanítják.

– Az iskolában tantárgyakat és ismereteket tanítanak, de ahhoz, hogy azokat jól tudd felhasználni, és boldogulj más emberekkel, ezekre van szükséged.

– Akkor ezek amolyan szuperképességek?

– Szerintem igen, és látod, ezeket is Istentől kapjuk.

– Na várj csak, – kiáltasz fel, mert valami komoly felismerésre jutottál – akkor a Szentlélek ajándékai eléggé nélkülözhetetlenek az élethez.

– Hát, eléggé.

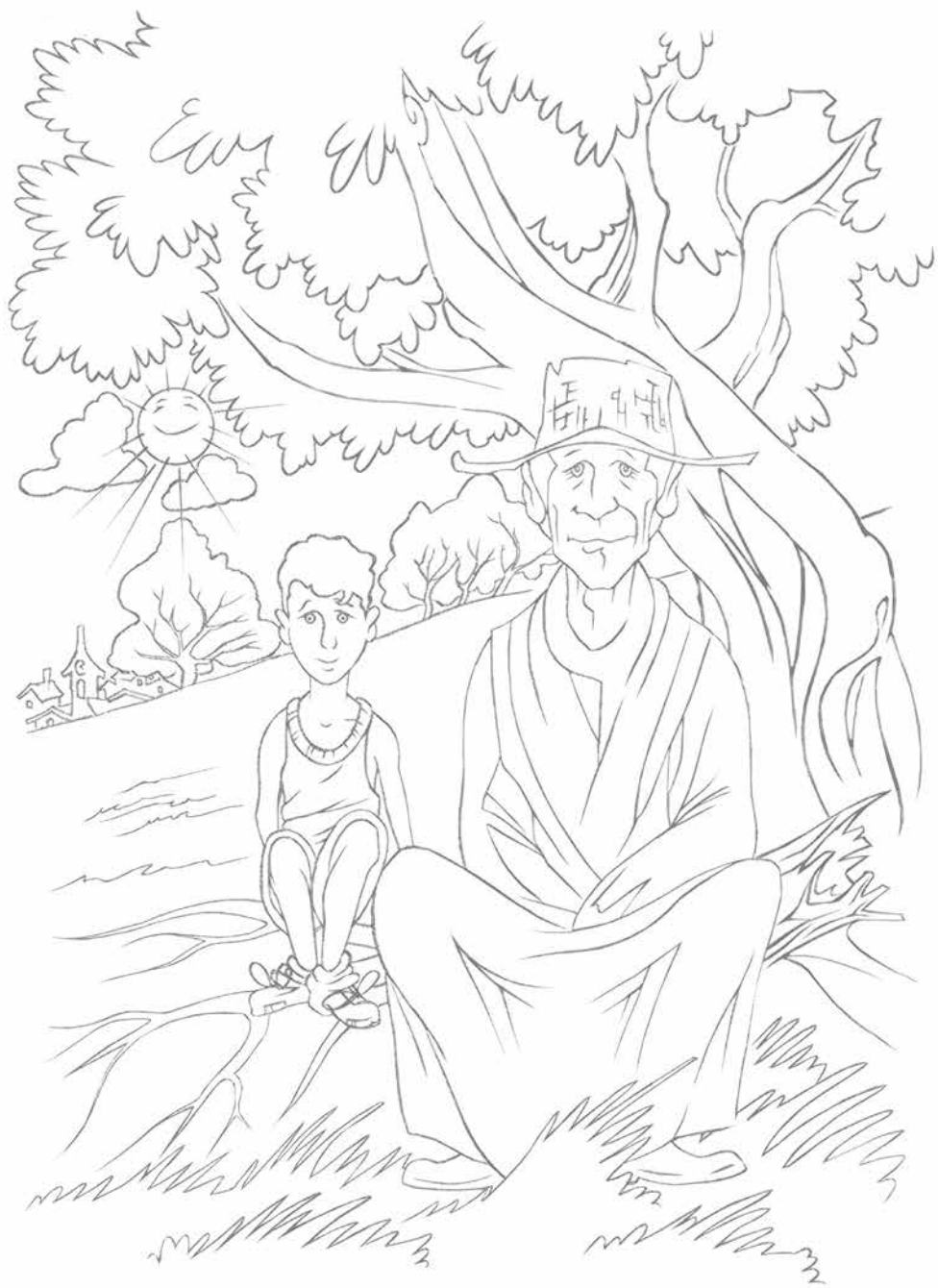
– Akkor a vallás és a hit az nem is csak olyan vasárnapi, meg ünnepi dolog?

– A legkevésbé sem – mondom mosolyogva – a hit és a vallás azért fontos az életben, mert a jó és egészséges életre tanít meg és abban meg is

tart.

– Isten ennyire szereti az embert? Hát mindent azért teremtett, hogy az ember boldog legyen? Még a Szentlelket is azért adja? – kérded kerekre nyílt szemmel.

– Tökéletesen látod, Isten mindent az ember boldogságáért és üdvösségéért teremtett.

Rekkenő hőség van, igazi nyári kánikula. Az iskolában a tanítás már véget ért, és a nyaralás előtt még egyszer találkozunk a tölgyfa alatt, aztán reggel elutazol két hétre a nagyszüleidhez. Mindketten hoztunk magunkkal egy-egy kulacs vizet, amiből időnként jó nagyokat kortyolunk. Én még egy szalmakalapot is vettem, mert óvnom kell a kopasz fejemet az erős nap-sugárzástól. Szerintem ma nem maradunk sokáig, mert bár a tölgy árnyéka enyhét ad, ám most jobb otthon, a szobában hűsölni.

– Már beszéltél Jézus legfontosabb tanításáról, hogy nagyon kell szeretnünk Istent, más embereket és magunkat is. – szólalsz meg pihelve.

– No, meg ellenségeinket is. – egészítem ki a felsorolást.

– Ja, persze, őket is. – mondod – Kérlek, mesélj Jézusról, mit tanított még?

– Jézus többnyire az Isten országáról beszélt. Úgy is mondjuk, hogy mennyország.

– Nahát, Istennek van egy saját országa?

– Van neki, de persze ezt az országot nekünk készítette, hogy ott együtt legyünk vele.

– Hol van ez az ország? Érdekes, nem tanulunk róla természetismeret órán, pedig elég

sok országról volt már szó. Melyik kontinensen fekszik?

– Az a helyzet, – kezdem vakarni a fejemet – hogy ez az ország nincs rajta a térképeken, mert fizikailag ez sem létezik, hanem...

– Nehogy már azt mondd, hogy ez egy lelki ország – hőkölsz hátra.

– Pedig az, egy lelki ország. – mentetetőzöm.

– Ne haragudj, de ez egy kicsit sok. Ha országnak hívják, akkor miért nincs rajta a térképen? Ha pedig csak egy lelki... izé... akkor miért hívják országnak? Ez nekem zagyvaság.

– Az a helyzet, hogy régen királyságnak vagy egyszerűen csak uralomnak hívták, de a magyar nyelvben országgént terjedt el. Szóval úgy beszélünk róla, mint egy országról, de valójában ez egy gondolkodásmód és életforma. Mindaz együtt, ahogy mi keresztények élünk. Azért nevezzük országnak, mert olyan élmény, mintha mi keresztények egy külön országban élnénk. A szeretet országában. Persze ennek az országnak nincs határa, nincs saját pénzneme, nincs útlevele, viszont minden megkeresztelt ember ide tartozik lélekben.

– Én meg vagyok keresztelve, de honnan tudom, hogy én is ide tartozom? Nem érzek semmi különöset.

– Nem kell semmit sem érezned. Az, hogy

tudod, hogy ide tartozol, elég. Amikor nagyobb leszel, és hívő életet élsz, akkor kialakul a mély, személyes kapcsolatod Istennel, s akkor már érezni is fogod, hogy valami különlegesnek vagy a részese.

– Szóval igazából akkor ismerem majd meg az Isten országát, amikor már felnőtt leszek? Látod, mégis igazam van, hogy szeretnék már felnőtt lenni! – zsörtölödsz, és jó nagy kortyot iszol a kulacsodból.

– Nem az életkor a fontos, hanem az, hogy mennyire szereted Istent és mennyire tudod másokkal megosztani a szeretetét. Az embereknek általában komolyabb felnőttkorra kell eljutniuk, amíg ezt elérik, de persze sok gyerek van, akinek ez már kis korában is játszi könnyedséggel sikerül.

– Tehát azon múlik, hogy mennyire tudok szeretni?

– Úgy-úgy. – válaszolom, mert a melegtől nehezemre esik hosszabb mondatot kimondani. Kiszáradt a szám, én is iszom.

– Most egy kis ideig nem találkozunk, mert a nagyszüleimhez megyek nyaralni.

– Szeretsz náluk lenni?

– Nagyon! – a hőség ellenére egészen felélénkülsz – Kutyjájuk is van, meg macskájuk, tyúkjaik, még lovuk és lovas kocsijuk is van. Nagya-

pa mindig elvisz kocsizni, és egyenes úton én is hajthatom a Csillagot. Ez a ló neve, Csillag. De aztán jövök vissza és folytatjuk, jó?

– Várom már, hogy folytassuk, érezd magad nagyon jól, és várlak vissza! – mondom, és szép lassan feltápászkodunk, majd elkísérlek az erdő széléig, ahol a város kezdődik, aminek a szélén te laksz.

Amikor újra találkozunk, már enyhül a hőség és hűvösebb fuvallatok jelzik, hogy nemsokára vége a nyárnak. A tölgyfán lakó mókus egyre serényebb, érzi az ősz közeledtét, s megfeszített munkával igyekszik a kis raktárait feltölteni, hogy elegendő elemózsiája legyen télire.

Korán érkeztem, hogy legyen időm gyönyörködni a természet szépségében és változásában. Szemügyre akarom venni, hogy milyen virágok nyílnak, mik virágoztak el, mi változott a mezőn és a fa körül.

– Szervuuusz! – hallom a távolból a kiáltásodat, s ahogy arrafelé fordulok, látom ám, hogy indiánszökdelésben közelítesz. Alaposan lebarnultál, nőttél is, amióta nem láttalak. Látszik, hogy jól tartottak, falusi kosztón, és sokat voltál a szabadban. A lábszárad tele van karcolásokkal és szúnyogcsípésekkel. Egy könyvet lobogtatsz a kezedben, azzal integetsz nekem. Aztán odaérsz, ledobod magad a fatörzsre és azonnal vakarni kezded a lábszáradon a csípéseket.

– Szervusz! – mondom.

– Ezek a szúnyogok! – mondod kifulladásra és rosszállólag. – Megörülök tőlük, szanaszét csíptek. Na, ezeket minek teremtette Isten, azt nem tudom!

– Azt én sem tudom. Nagyon kellemetlenek.

– Azok. De amúgy nagyon jó volt! Képzeld, idén már felülhettem a Csillagra, lovagoltam! És az a rántott csirke... soha nem ettem olyan finomat, mint amit Rozi mama csinál.

– Gondolom nem a boltban vette a csirkét.

– Dehogy! Nagyapa vágta le. Eléggé sajnáltam szegényt, viszont olyan íze van... fú, azt nem tudom neked elmondani!

– Gyerekkoromban én is ettem tanyasi rántott csirkét, tudom, milyen. Én sem ettem soha később olyan finomat. Ez milyen könyv? – kérdezem kíváncsian.

– Nagyapáéktól kaptam, ez egy Biblia.

– Ó! – ámulok el – csodálatos, van saját Bibliád?

– Bizony, – büszkélkedsz. Szerintem a Bibliát olyan komoly, felnőttes dolognak tartod. Kezded is a mondókádat.

– Nagyapa azt mondta, hogy ez a mi szent könyvünk, úgy is hívják, hogy Szentírás, érted, mert szent is meg írás is, és ebben vannak összegyűjtve Jézus tanításai az Újszövetségben, de az a második rész, előtte pedig van egy Ószövetség nevű nagyon hosszú és nehéz első rész, ami a Jézusról szóló jövendöléseket tartalmazza. Jóslatokat, meg törvényeket, a teremtés történetét, meg mindenféle meséket az ősatyákról, és arról, hogy Isten miként kezdett barátkozni az emberekkel. Ja, meg azt is mondta, hogy ezeket az írásokat emberek írták le, de a Szentlélek segített nekik abban, hogy miről írjanak. Én meg mondtam, hogy rendben Nagyapa, én is tudom ám ki a Szentlélek, és elmondtam neki a hét ajándékát, meg a Szentháromságot, meg Jézus tanítását, meg hogy benne vagyok az Isten országában, és Nagyapa úgy csodálkozott, hogy tátva maradt a szája, és kikiabált a konyhába, hogy Rozi gyere be, mert Rozi a nagymám, szóval Rozi gyere már be a konyhából egy percre, és hallgasd meg miket mond, mert ez a

gyerek kész teológus lett, ami nem tudom mi, de olyan büszkén mondta, hogy nagyon jólesett nekem! – most levegőt veszel, én pedig kihasználom, hogy egy pillanatnyi szünetet tartasz.

– Mindez így van, nagyon örülök, hogy saját Bibliád van. Ahogy nősz, meglátod, egyre fontosabb lesz számodra ez a könyv. – de már vissza is ragadod a szót.

– Meg mondott még valamit, ami ilyen fontos, mint a Biblia, de az most nem jut eszembe. Jaj, ne már... valami olyan volt, hogy paszomány...

– Milyen paszomány? – kérdezem értetlenül.

– Hát szent paszomány. – mondod te. Én pedig a fejemhez kapok, mert megértem.

– Ja, tudom! Szenthagyomány!

– Igen, igen! – rikkantasz diadalmasan – a Szenthagyomány. Csak azt már nem mondta el Nagyapa, hogy micsoda, mert Rozi mama, a nagymamám, kiparancsolta a konyhába krumplit pucolni.

– A Szenthagyomány... – kezdeném, de még nagyon lendületben vagy.

– Az is olyan lelki dolog, mint nálunk minden? – kérded hadarva.

– Nem. – válaszolom, s ez meglep téged, mert már annyira megszoktad, hogy mindenről lelki értelemben beszélünk. – Tudod, vannak dolgok, amik nincsenek szó szerint leírva a Bibliában,

de mégis a legkorábbi időktől hozzátartoztak a hitünkhöz. Ezeket nevezzük Szenthagyománynak.

– Például?

– Például a hét szentség, a püspökök szentelési folytonossága, hogy szentmisét tartunk vasárnaponként, a püspöki hivatal, és még sok minden.

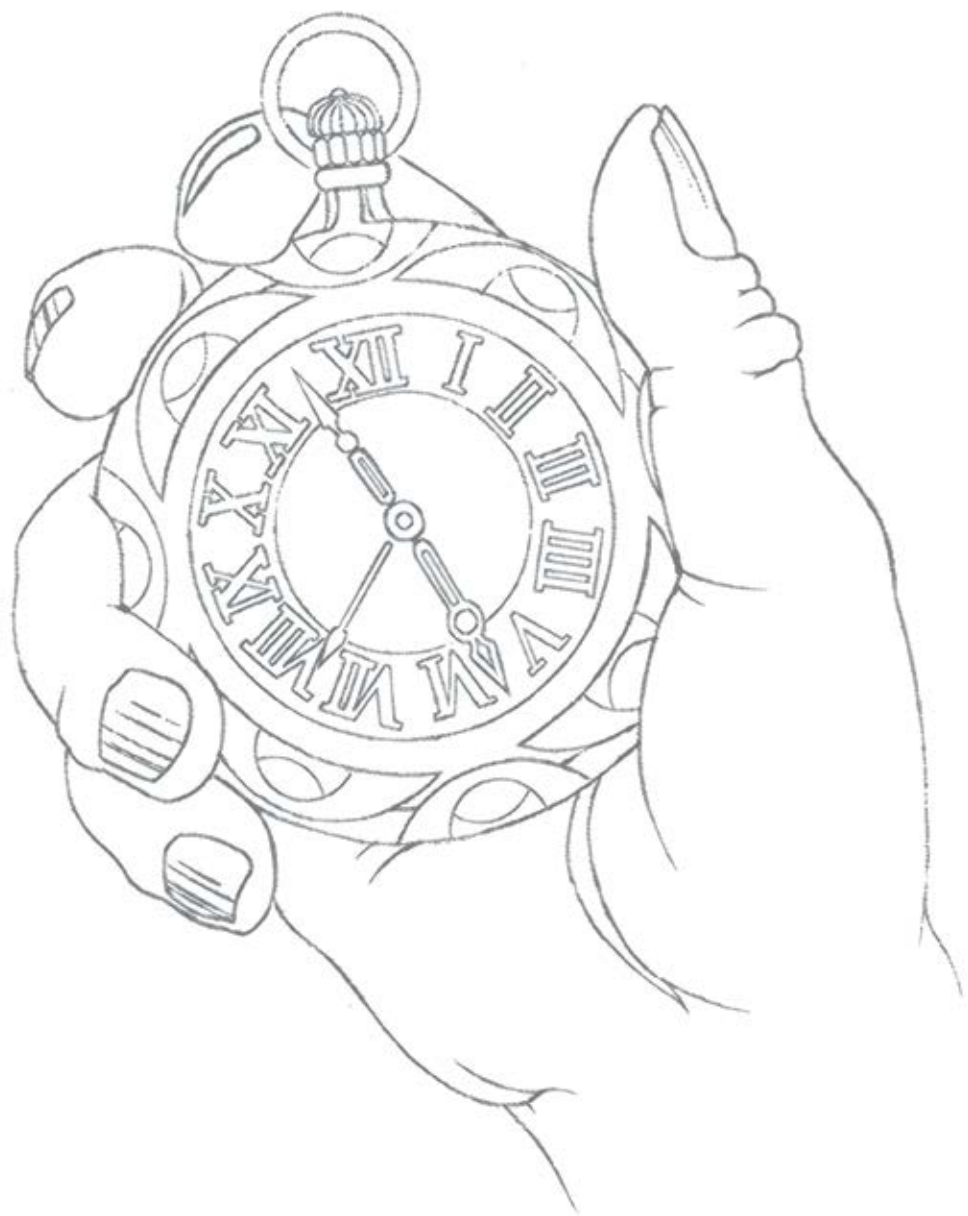
– Ezek nem tűnnek olyan fontosaknak.

– Külön-külön tényleg nem olyan fontosak, de együtt már nagyon is fontosak, mert egymáshoz illeszkedve megmutatják, hogy kik vagyunk. Olyan ez, mint egy családi szokás.

Mondjuk a dédnagyapád adott egy szép órát a nagyapádnak, az továbbadta az édesapádnak, s egy napon majd te is megkapod, és te is továbbadod a gyermekednek. Nem biztos, hogy az az óra önmagában értékes, az igazi értéke az, hogy sok generáció használta, és mindig továbbadják a következő nemzedéknek. Így az utódok mindig kapcsolatba kerülnek az ősökkel, és közel érzik őket magukhoz.

– Értem, ez a Szenthagyomány olyan, mint az óra. Így kapcsolatban vagyunk az őseinkkel.

– Pontosan, de nem csak ennyiről szól. Ami talán még fontosabb, hogy ugyanazt adjuk tovább, amit az ősöktől kaptunk. Ez a legfontosabb, de erről majd legközelebb beszélek. Mit

szólnál hozzá, ha olvasnék neked pár sort a Bibliából?

– De jó, olvass nekem valamit, csak olyasmit, amit megértetek!

– Rendben, várj csak, mi is legyen? Megvan! Figyelj! »Erre ő – mármint Jézus – odahívott egy kisgyereket, közéjük állította és így szólt: „Bizony, bizony mondom nektek: ha meg nem tértek és nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyereket az én nevemben, engem fogad be.”«

– Ezt Jézus mondta?

– Bizony, Jézus mondta, rólad és az olyan gyerekekről, mint te.

– Szervusz! – köszöntesz és egy műanyag palackot nyomsz az orrom alá, amiben valamilyen színes folyadék van. Elcsodálkozom, és megkérdeszlek.

– Szervusz, ez micsoda?

– Ez must. Neked hoztam. Nagyapáék szőlőt szüreteltek és hoztak nekem, én pedig hoztam neked, mert nagyon finom, és mert a barátom vagy.

– Ez nagyon kedves tőled, – mondom – szeretem a mustot, és nagyon régen nem ittam. Igazi csemege.

– Az. – mondod, és helyet foglalasz mellettem. Körülöttünk kezd fakulni a mező, kezdenek elszíneződni a tölgy levelei, ahogy az őszi dér megcsípdesi őket hajnalonta. Napközben még meleg van ugyan, de reggel és este már igazán hűvös az idő. Kinyitom a palackot és nagyot kortyolok a mustból. Micsoda íz! A szőlő gyümölcsös zamata és édessége felülmúlhatatlan.

– Gyorsan idd meg, – folytatod – különben megerjed és akkor már nem jó.

– Rendben, és még egyszer köszönöm, hogy gondoltál rám! – azzal szép lassan elkortyolgatom a mustot. – Ez nagyon jól esett. – dörmö-

göm elégedetten.

– Mi miért vagyunk ókatolikusok? – kérdezed elmerengve.

– Mert ahhoz a hithez ragaszkodunk, amit az őseinktől tanultunk.

– Ez is hagyomány?

– Nem, ez még annál is fontosabb. Emlékszel arra, amit az óráról mondtam neked a múltkor? Miként adják a szülők a gyerekeiknek? – bólintasz, hogy emlékszel. – Most képzelj el, mi lenne, ha ezen az órán mindenki változtatna egy kicsit. A szépapád, aztán az ükapád, a dédapád, a nagyapád, az apád. Mire az órát te megkapnád, már nem is hasonlítana arra, amilyen régen volt. Már egy másik óra lenne. Ugyanez igaz a hitre. Ha mindenki változtatna rajta egy picikét, akkor néhány generáció után már nem hasonlítana arra, amilyen eredetileg volt. Mi ragaszkodunk ahhoz, hogy a hit mindig ugyanaz maradjon, amit az első időkben hittek.

– Miért, más keresztények változtattak a hiten?

– Igen, sokat változtattak, pedig a Biblia is jó pár helyen írja, hogy nem szabad rajta változtatni.

– Akkor mi jobbak vagyunk, mint a többi keresztény?

– Nem, egyáltalán nem vagyunk jobbak. De

igaz, ami igaz, egy-két másik keresztény egyházzal együtt mi őrizzük az eredeti apostoli hitet, és nem változtattunk rajta semmit.

– Mi tényleg az eredeti hitet hisszük?

– Így van, az eredeti hitet. Emlékszel, egyszer régebben azt mondtam, hogy mindennek volt kezdete?

– Istent kivéve! – szólsz jelentőségteljesen.

– Jól mondod, Istent kivéve. Nos, a hitünknek, a kereszténységnek is volt kezdete, az a hit, amit Jézus tanított, és amit az apostolok továbbadtak. Mivel mi ehhez ragaszkodunk, a hit, amit mi hiszünk, az első hit. Nagyon fontos küldetés, hogy semmit ne változtassunk rajta és így adjuk tovább.

– Mert már csak mi őrizzük ezt a hitet?

– Igen, ebben a formájában csak mi, ókatolikusok őrizzük. S ettől ugyan nem vagyunk jobbak másoknál, de szerintem ez egy fontos és különleges feladat. Ezért van a nevünkben egy ó betű. Arra a régi, mi több eredeti katolikus hitre utal, amit tanítunk.

– És a katolikus mit jelent?

– Jézus idejében és még ezer évig egyetlen egyház volt, ezt nevezték katolikusnak, vagyis egyetemesnek. Ez azt jelenti, hogy mindenkire, mindenkor, mindenhol érvényes volt. Azért vagyunk katolikusok, mert ezt az egyetemes hitet

képviseljük.

– Értem. Tehát a mi hitünk az első keresztény hit, ami mindig és mindenhol létezett.

– Így van. De minden embert, aki megkeresztelve, ugyanúgy kereszténynek tartunk, mint saját magunkat.

– Ők is a barátaim?

– Sőt, testvéreinknek tekintjük őket.

– És akik nincsenek megkeresztelve?

– Úgy mondjuk, hogy ők a felebarátaink.

Október lett. Hűvösre fordult az idő, nyoma sincs már a nyári melegnek. A fák levelei tarka szín pompában illegetik magukat az ágakon, mintha csak a teremtés szépségversenyét rendezték volna meg. Sárga, rozsdabarna, vörös, narancsszínű kavalkád borítja a lassan kopaszodó erdőt. A tölgyfáról potyognak a makkok. Az égen sötét fellegek gyülekeznek, tegnap akkora zuhé volt, hogy még! Nem volt biztos, hogy találkozni tudunk a fa alatt. Csoda, hogy a mező és a fatörzs megszáradt.

Itt ülünk már vagy negyedórája. A bal tenyeredben egy gyönyörű szárnyú pillangó hever. Valamilyik erős őszi fuvallat csaphatta a fatörzshöz, ahol megtaláltad, amikor ideértél. Tűnődve vizsgálgod a mozdulatlan nappali pávaszem feltjait. Gondolom, a téli idő elől szeretett volna menedéket találni a fa egy hasadékaiban, hogy átvészelhessen tavaszig, amikor egy kósza szellő megszakasztotta az életét.

– Milyen kár érte. – mondod. – A lepkék is feltámadnak majd? Van örök életük?

– Sajnálom, hogy csalódást okozok, de Isten csak az embernek adott örök életet, és csak az embert támasztja fel.

– Miért?

– A növényeket, az állatokat azért teremtette, hogy táplálkozzunk és gazdálkodjunk velük, hogy a saját hasznunkra fordítsuk őket. Sajnos minden, ami születik, annak a földi élete egyszer véget ér. Miért vagy ennyire szomorú? A lepkét sajnálod?

– Rozi mama nagyon beteg, kórházban van. Apuék azt mondták, hogy meggyógyul, de este az ágyban hallottam, amikor a nappaliban arról beszéltek, hogy szerintük már nem fog kijönni a kórházból. Ugye, ez azt jelenti, hogy meg fog halni?

– Nem biztos, hogy azt jelenti. – mondom bizonytalanul. Lassan megtelik a szemed könnyel, és kibuggyan, végigfolyik az arcodon, és megül az állad szélén, mint aki ragaszkodik hozzád és nem akar lepottyanni. Közelebb húzódok hozzád a fatörzsön, te pedig a karomba

fúrod az arcodat. El akarod rejteni ezeket a kibuggyanó, beléd kapaszkodó könnycseppeket. Átfogom a válladat. Olyan nehéz bármit mondani.

Ilyenkor nem is kell semmit mondani. Elég, hogy ott vagyunk egymásnak, hogy nem vagyunk egyedül a fájdalomunkkal, az aggodalmunkkal, a félelmünkkel. Nem hagyjuk magára a barátunkat. Sokáig ülünk így, míg egyszerre egy makk koppan a fejemen, de akkorát és olyan hangosan, mintha tapsolt volna valaki. Fáj is rendesen, önkéntelenül felkiáltok.

– Juujj! – kapom a fejem búbjára a kezemet, s sziszegve dörzsölgetem tar kobakomat, ahol a makk nyomán már egy sajgó kis púp kezd duzzadozni. Erre kitör belőled a kacagás. A szemed ugyan még könnyes, ki-kiloccsan az arcodra, mint egy pohárból a víz, amikor futva viszik valakinek, de már teli torokkal, gurgulázva kacagsz, s a szél felkapja ezt a gyöngyöző kacajt, összekeveri a száradó levelek zizegésével és susogásával, s elviszi az erdő fáira felé, amik mintha csak erre a kacajra vártak volna, hajladozni kezdenek a szélben, s veled együtt kacagnak a fejem búbján éktelenkedő púpon. Rajtam nevet a mező és az erdő, veled együtt, én meg azon kezdek kacagni, ahogy te nevensz, mert ebben a nevetésben nem gúny van, hanem bánat és

öröm keveréke, szomorúság és vidámság egyszerre, vagyis olyan, mint az egész emberi élet: egyszerre boldog és boldogtalan, szegény és gazdag, szép és csúf, egyszóval emberi.

Hosszasan kacagunk, s a nevetéstől már nekem is kipottyan a könnyem, s a végén már azt sem tudjuk, hogy melyikünk szomorú, s melyikünk vidám. Aztán amikor elfáradunk a sok nevetéstől, hüppögve, kifulladásra sóhajtozunk, s újra sajogni kezd a púpom, neked pedig újra sajogni kezd a lelked, mert ismét eszedbe jut a nagymamád.

– Ő hisz Istenben, sokat imádkozik. – mondod
– Megkérhetlek, hogy te is imádkozz érte?

– Természetesen. – felelem, és gyorsan felveszem a sapkám, hogy ha ima közben eltalálna egy újabb makk, tompítsa az ütését.

– Áldott, mennyei Édesatyánk, most Rozi mamáért kérünk téged, aki beteg és kórházban van. Kérünk, jóságos Istenünk, gyógyítsd meg őt, adj neki testi erőt és a Szentlélek erősségét, hogy leküzdje a betegséget, és még sokáig lehessen velünk...

– És még sok rántott csirkét süssön... – szólsz közbe halkan.

– ...és még sok rántott csirkét süssön, és még sokáig szerethessük őt. Ám ha úgy alakulna, hogy a betegség erősebb lesz, mint ő, akkor ké-

rünk, minden bűnét és hibáját megbocsátva, tiszta lélekkel vedd őt magadhoz, és adj neki örök életet, örök világosságot és boldogságot, a te végtelen szeretetedben, ahol együtt lehet Jézussal, a Szentlélekkel, és veled Atyánk, egy Isten, mindörökké.

– Ámen. – mondod, és már nyoma sincs a könnyeknek. Az arcod nyugodt és békés.

– Így jó. Így már jó. – mondod – Már nem félek. Tudom, hogy Isten szereti Rozi mamát, én pedig bízom Istenben, vagyis hiszek neki. Érttem már, hogy ilyenkor is csak egyet tehetek, ugyanúgy szeretem, mint eddig. Azt hiszem, már értem, hogy miért beszéltél nekem mindig a szeretetről.

Nem tudok felelni, de nem is kell, mert már érted és tudod a legfontosabbat. A fatörzs tövében kis gödröcskét kotorsz a kezeddal, belefekteted a pillangót, aztán óvatosan betakarod a földdel, majd néhány tölgyfalevelet húzol rá.

A szél kezd erősödni, és kellemetlenül bebújik a kabátunk gallérjába, mintha ő is ott szeretne védelmet találni a hideg elől. Némán felállunk, és szép lassan, komótosan elindulunk. Közéleg a tél, sötét fellegek gyűlnek az égen, a szobában pedig jó meleg van. Ideje haza menni.

